

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 998

ONDER HYPNOSE.

20 cent

Ik heb nog nooit tegen een browning geredeneerd, sprak Flannagan.

NIEUWE SERIE

Onder Hypnose.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE ADVERTENTIE.

Raffles legde het blad dat hij zooeven had uitgelezen lanzaam naast zich neer op het zwart glanzende blad van de ebbenhouten, zware tafel, die in het midden van de kleine, maar rijk van boeken voorziene bibliotheekkamer stond, en keek in gedachten verzonken voor zich uit door het raam, dat uitzicht gaf in den vrij grooten tuin — voor het centrum van Londen eigenlijk een park te noemen.

Charles Brand hoorde het ritselen van het papier, keek op van het zware boek, waarvan hij de platen bekeek, en volgde een oogenblik met aandacht de wisselende uitdrukkingen op het schoone gelaat van den man dien men stellig eenmaal de stoutmoedigste avonturier ter wereld zou noemen, een avonturier die het doorzicht bezat van een Cagliostro, zonder diens ongebreidelde, gevaarlijke eerzucht, zijn bedriegelijk karakter en zijn misdadige inborst.

Eindelijk gingen de grijze, groote oogen van het schouwspel daarbuiten weg, dat aantrekkelijk genoeg was, want de lente had van den goed onderhouden tuin een ware lusthof gemaakt, en dwaalden, maar schijnbaar nog zonder het goed te zien, naar het ronde gezicht

van Brand, met de blauwe, heldere naar hem opgeheven oogen.

Wel vijf minuten bleef Raffles zoo zitten, en zijn trouwste vriend Brand bleef kijken, maar hij begreep dat Raffles hem niet zag, ook al bleven zijn oogen steeds op zijn gezicht gevestigd.

Tenslotte klapte hij het dikke boek tamelijk hard dicht, en zei :

— Dit brengt misschien je gedachten op een anderen weg, Edward ! Ik houd niet van je gezicht als het zoo strak staat en niet van je oogen, als zij kijken — zonder iets te zien !

— Korter uitgedrukt — je houdt er niet van dat ik nadenk, zeide Raffles glimlachend, en toen strekte hij de blanke, krachtig gespierde hand over de tafel uit, greep een kleine schaar die daar lag, en begon zorgvuldig iets uit te knippen uit het blad dat hij zooeven had gelezen.

— Voor mijn register ? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Misschien — later, antwoordde Raffles met een glimlach. Want het is best mogelijk dat dit stukje papier van nog geen drie vier-

kante duim binnen enkele dagen niets meer waard blijkt te zijn dan het eerste het beste vodje papier.

— En dacht je daaraan, toen je mij aanzag zonder te weten dat ik in je kamer was? vroeg Brand, met een weinig spot in zijn stem.

— Ik dacht aan — hem, Brand. Je zult wel weten wien ik op het oog heb. Ik dacht aan dien nieuwen, geheimzinnigen, en uiterst gevaarlijken tegenstander, die pas onlangs in deze stad is opgedoken, niet alleen tot mijn eigen schade, maar vooral tot schade van de rijke Londenaars, die hij uitplunderde op een wijze, die misschien mijn bewondering zou wekken, als de man niet zoo weergaloos wreed was! Om kort te gaan — alles wel beschouwd zou het niet zijn doel, maar zouden het veeleer zijn middelen zijn, die mij tegen de borst moeten stuiten.

Er liep een rilling over den rug van Brand, en hij werd bleek, toen hij met iets van schrik in zijn stem mompelde:

— Mister X!

— Juist Brand — Mister X, de luipaard, die eenigen tijd onbekend en daardoor des te gevaarlijker door deze stad heeft geslopen, om toe te slaan wanneer hij kon, en wien wij gelukkig althans het masker hebben kunnen afrukken, dat hem beschermde. Wij weten nu dat hij Arthur Rovello heet, en dat men hem hield voor een schatrijk onschadelijk sportman.

— Wij weten hoe die duivel in menschengedaante heet, uit wiens handen je mij op het uiterste oogenblik hebt gered, maar helaas — waar hij is weten wij niet, en niemand weet het.

— Dat is zoo, Brand, maar — misschien gelukt het mij toch wel, zijn tegenwoordige verblijfplaats te ontdekken.

— Je bent dus voornemens naar hem te zoeken? riep Brand verschrikt uit.

— Ongetwijfeld! Of denk je soms, dat die gevaarlijke misdadiger zijn praktijken zal laten varen, alleen maar omdat hij zijn huis heeft moeten prijsgeven, dat voortaan verboden terrein voor hem is geworden? Rovello was zeer rijk, hij zal nog wel andere huizen hebben onder een anderen naam — zooals het ook het geval is met iemand die mij zeer na staat, en als dat niet het geval is, dan zal een van zijn kapiteins, die blindelings gehoorzamen, hem wel een schuilplaats verlenen. Die man zal gevaarlijk blijven, zoolang hij niet vernietigd is, zooals de adder gevaarlijk blijft, zoolang men hem niet den kop heeft verbrijzeld!

Rovello is er niet de man naar om zich reeds

nu gewonnen te geven en zijn behoefte naar wraak zal nog aangewakkerd zijn door zijn tegenslagen, en door het feit, dat hij onmogelijk meer onder zijn eigen naam hier in het publiek kan verschijnen. De man met den zwarten kap heeft afgedaan — alleen een zeer goede vermomming kan hem nog baten. Een vermomming of — algeheele afzondering.

Die wraakzucht zal wel in de eerste plaats een zekere Raffles betreffen, zeide Brand hoofdschuddend. De politie is nu eenmaal zijn natuurlijke vijandin, en daarin schikt hij zich — maar nooit zal hij jou kunnen vergeven, dat je zijn kostbaarste, zijn scherpste wapen — zijn incognito waardeloos hebt gemaakt!

Raffles haalde de schouders op en zeide, het uitgeknipte stukje papier zorgvuldig opvouwend en in zijn portefeuille bergend:

— Gelukkig weet hij volstrekt niet met wien hij eigenlijk te doen heeft gehad!

— Pas op — hij kent je huis in de Victoria street! waarschuwde Brand, verschrikt door die onverschilligheid.

— Wat zou dat? Het is waar dat het huis voor ons een paar maanden onbruikbaar zal zijn, want hij zal het stellig laten bespionneeren, — maar in dien tijd hoop ik hem onschadelijk te hebben gemaakt. Overigens — ik hoop binnen enkele weken de korte tunnel voltooid te hebben, met jouw hulp en die van onzen braven James Henderson, die dat huis verbindt met het oude pakhuis, waarvan ik een paar maanden geleden eigenaar ben geworden, en dat nog altijd leeg staat. Wanneer die sluipweg eenmaal klaar is, zal ik mij in het huis in de Victoria Street kunnen ophouden, zonder dat iets mijn aanwezigheid daar verraadt! En nu zal ik afscheid van je moeten nemen, Brand, ik denk dat ik geruimen tijd zal wegblijven. Maak je echter vooral niet ongerust — er kan mij ditmaal geen ander ongeluk overkomen, dan dat waaraan iedere Londenaar blootstaat, die zoo dwaas zal willen zijn, een van onze drukke straten over te steken.

— Natuurlijk staat die plotselinge uitgang in verband met dat papiertje dat je daar hebt weggemoffeld?

— Wegmoffelen is een onaangenaam woord, mon cher! zeide Raffles lachend. Je neemt het mij een beetje kwalijk, omdat ik je in spanning wil houden, juist zooals Sherlock Holmes zijn vriend Wilson deed! En toch zul je me daar later dankbaar voor zijn — er is niets zoo opwekkend in dit leven als een toestand van

spanning, van zweving, als ik het zoo noemen mag. De zaak is dat het misschien niets om het lijf heeft, dat ik mij wellicht belachelijk maak met mijn ijver — en dat houd ik dan het liefst verborgen! Tot ziens! Ik lunch hoogstwaarschijnlijk op de Club, waar je mij dus vinden kunt, wanneer je mij iets van belang hebt mede te deelen.

— Mij dunkt dat het tegendeel waarschijnlijker is, merkte Brand droogjes op. Want ik geloof niet dat er voor mij iets anders te doen valt dan een korte wandelrit en het bijhouden van mijn register. Maar in ieder geval zal ik naar de Windsor Club gaan, al was het maar in de hoop dat je dan iets zult loslaten! Want spanning mag dan aangenaam zijn voor gemiddeld burger — voor een intimus van Edward Lister, alias John Raffles is het een verre van bijnedenswaardige toestand.

— Vanavond zul je het weten! beloofde Raffles, en daarop schudde hij Brand de hand, knikte hem glimlachend toe, met die onweerstaanbare charme, waaraan slechts weinigen weerstand konden bieden, als Raffles eens werkelijk charmant wilde zijn en begaf zich toen vlug naar zijn slaapkamer, waar hij uit de lade van een kleine tafel, een sierlijke browning van klein kaliber nam, die hij in zijn achterzak liet glijden, na zich te hebben overtuigd dat het wapen geladen was.

In de helder verlichte vestibule van het kleine heerenhuis trok hij zijn regenjas aan, want het kwam hem voor dat de hemel ging betrekken, zette zijn houd op, en verliet tenslotte het huis. Hij ging de Cromwellstreet geheel teneinde, nu en dan eerbiedig gegroet door lieden die in hem Lord William Aberdeen, den Vice President van de Windsor Club groetten, raadpleegde nogmaals zijn horloge, stond een oogenblik in beraad, en stapte toen op een bus, die hem na een rit van ongeveer een half uur naar een der Oostelijke wijken bracht, waar hij het voertuig verliet.

Raffles moest hier zeer goed den weg kennen, want zonder zich een oogenblik te bedenken of een inlichting te vragen, richtte hij zijn schreden naar een postkantoor, wierp een blik op het nummer boven de deur, en ging toen binnen.

Op dit uur van den dag bevonden zich er niet al te veel menschen — behalve voor de loketten, waar de ouderdomspensioenen en staatsverzekeringsgelden werden uitbetaald. Raffles raadpleegde, zorgdragende niet al te zeer op te vallen, de opschriften boven de

loketten, en vond er tenslotte een, waarboven een bordje hing met het opschrift: „Poste Restante.”

Raffles keek eens rond en zag een lange bank voor de wachtenden bestemd, waarop hij plaatsnam, en het kleine handkoffertje dat hij bij zich had op zijn knieën plaatste.

Vande plek waar hij zat kon hij het bewuste loket voortdurend in het oog houden. Hij zat er nauwelijks een paar meters vandaan, en kon dus zeer goed de weinige menschen zien, die voor dat loket verschenen, een nummer en eenige letters noemden en met een of meer brieven weer verdwenen.

En daar zat Raffles met het geduld van een kat, niet minder dan twee uren, zonder zich bijna te verroeren, en de beambten begonnen reeds opmerkingen over dien zonderlingen, geduldigen bezoeker onder elkaar te wisselen toen er plotseling iets als een elektrische ontlasting door Raffles ging, ofschoon er uiterlijk niets aan hem te bespeuren viel, toen een vrij scherpe stem vóór het loket de woorden sprak; S.R. 207.

— Naam? vroeg de man achter het loket lakoniek. Moet gij die weten? vroeg de zelfde scherpe stem.

— Ja, voor de controle! en dan natuurlijk Uw nummerbewijs.

— Oscar Flannagan, klonk het korte antwoord. En de man wierp een klein papiertje neer voor den ambtenaar, die in een dik boek den naam neerschreef.

De scherpe stem bleek toe te behooren aan een lang en mager man met een haviksneus en dicht bijeen geplaatste buitengewoon doordringende oogen van een onbestemde, groenachtige kleur.

De kin was al even scherp als de neus en als de stem, de gelaatskleur was vaal, het voorhoofd was opmerkelijk hoog en breed, zooals te zien kwam, toen de man even de hoed aflichtte. Hij was tamelijk armoedig gekleed, in een versleten dunne jas, zijn hakken waren scheef afgesleten, en in een van zijn zolen was een groot gat. De man was slecht geschoren. Hij droeg een papieren bordje.

Raffles had dit alles met een oogopslag gezien — maar hij had ook alles gehoord!

Hij stond zonder overhaasting op, zag nog juist hoe Flannagan een klein pakje brieven in ontvangst nam en slenterde toen het postkantoor uit.

Hij vatte post aan de overzijde van de smalle straat, schijnbaar verdiept in de be-

schouwing van een uitstalling, maar inderdaad hield hij in de spiegelende winkelruit, zorgvuldig den uitgang van het postkantoor in het oog. Hij behoefde nauwelijks eenige seconden te wachten en toen kwam de magere, lange man weer tevoorschijn, terwijl hij het pakje brieven behoedzaam in zijn zak stak.

De man scheen goed te weten wat hij van plan was, want hij begon aanstonds met lange, haastige stappen de straat af te loopen, zonder links of rechts te zien.

Behoedzaam begon Raffles hem te volgen. Hij had zijn oudste hoed opgezet, hij droeg een regenjas en een tamelijk versleten valiesje, en toch bemerkte hij tot zijn onaangename verrassing, dat hij er nog te deftig uitzag voor die armelijke wijk, waar menigeen hem spottend, ofwel boosaardig ofwel met bittere wrok van terzijde opnam.

De tocht duurde echter niet lang, zooals Raffles ook wel vermoed had, want reeds na een minuut of tien ging de man een morsige zijstraat binnen, deed een stap of twintig, en verdween toen plotseling door een openstaande deur, al even verveloos als al het andere in die trieste straat, zonder licht en zonder blijheid.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, glipte Raffles op zijn beurt die deur binnen, volgde die man meer op het gehoor dan op het gezicht, want er viel zelfs voor zijn kattenogen niet heel veel te onderscheiden in die donkere, smalle gang, en op de trap met de uitgesleten treden, die hij nu beklom.

Het gestommel boven zijn hoofd duurde maar altijd voort, vier trappen lang, totdat het eensklaps ophield, en Raffles duidelijk de snelle ademhaling van den man hoorde, als van iemand die uitgeput is, en het rammelen van sleutels.

Raffles sloop nog eenige treden op, en hoorde hoe de man de deur ontsloot, de sleutelbos weer in zijn zak stak, binnenging, en de deur dichtwierp, zonder haar echter opnieuw van binnen af te sluiten. En Raffles ging zelf verder op die trap, en in dat rommelige, oude kwalijk-riekende huis, vol lawaai, vrouwengeschreeuw, kindergekrijt en ruwe vloeken.

Hij wachtte nog een kort oogenblik op het portaal, overtuigde zich dat zich hier niemand bevond, trad haastig in een hoek, nog donkerder dan de rest, opende vlug het valiesje, zette zijn hoed af, en schoof zich behendig een pruik met glanzend zwart haar over den schedel, die dadelijk aansloot, alsof zij van echte menschenhuid was.

Hij haakte zich vlug een valsche baard achter de ooren, eveneens gitzwart, en tot op zijn borst reikend, en mompelde voor zich heen, het valies weer sluitend :

— Dit is wel de simpelste en zichtbaarste vermomming die ik bezit — maar zij heeft het voordeel, zeer snel te kunnen worden aangebracht en gelukkig doet het er in dit geval ook niets toe, of het gemerkt wordt ! Komaan vriend, en laat mij nu eens een kijkje nemen in je brieven op de advertentie !

En het was een man met een volmaakt veranderd uiterlijk, een soort van rooverhoofdman, die daar nu op de deur toestapte, de kruk omdraaide, en binnentrad.

Voor een tafel niet ver van het raam, dat een oude lap tot gordijn had, zat Flannagan nog met zijn hoed op en die een achttal brieven juist op de tafel had geworpen. Hij hief verschrikt en toornig het hoofd op, en beet den onwelkomen bezoeker toe :

— Wat moet dat ? Wat kom je hier doen ? Je zult wel verkeerd zijn !

— Dat geloof ik haast niet, antwoordde Raffles, kalm de deur achter zich sluitend. Maak je maar niet ongerust, Flannagan, ik kom in geen geval meterhuur innen, of belastingpenningen, misschien kom ik je integendeel wel wat brengen. Dat zal van je zelf afhangen. En van het resultaat van ons onderhoud. Het kan trouwens heel kort zijn. Je hebt daar de brieven die je ontving op je advertentie ? Ik zie dat de oogst niet al te groot is — maar als we jouw beroep in overweging nemen, kan dat ook geen verwondering baren. Er is tegenwoordig niet zooveel vraag naar hypnotiseurs als naar advocaten en afslagers !

Flannagan had verbaasd en eenigszins ongerust toegeluisterd, en keek Raffles strak aan met zijn scherpe, doordringende oogen. Toen vroeg hij korzelig :

— Welke advertentie bedoelt U ?

— Komaan, laten wij geen tijd nutteloos verliezen ! zeide Raffles eenigszins ongeduldig. Met welk doel zou je in 's hemelsnaam tijd willen winnen ? Ik kom je niet benadeelen — Flannagan — eerder is het tegendeel waar, als je tenminste mijn zin doet. Maar als je er op staat — hier is de advertentie die je geplaatst hebt, en waarschijnlijk ook nog wel in andere bladen dan de „Daily Mail”.

Raffles had zijn valiesje neergezet, haalde het uitgeknipte stukje krantenpapier te voorschijn en las : „Zeer kundig hypnotiseur biedt zich aan voor alle gewenschte doeleinden.

Bekwaam in genezing door handoplegging. Schitterende resultaten op 't gebied van wils-overdracht. Gunstige condities. Brieven onder lett. S.R. 207 Poste Restante-Postbureau nr. 14, White Chapel."

Den man strak aanziende, vouwde Raffles het papiertje weer op, stak het in zijn zak en zei bedaard :

— Dat alles sterk afgekort, vanwege de kosten. Intusschen zou die uitlating „voor alle gewenschte doeleinden" heel wat te denken geven aan argwanende personen ! Een hypnotiseur kan heel wat kwaads uitrichten — als hij wil ! Wilt gij ?

Flannagan had zijn scherpe oogen als twee stalen priemen in die van Raffles geboord, die zeer kalm vervolgde :

— Je hebt inderdaad zeer sterke, dwingende oogen Flannagan — maar doe voor mij geen moeite, als dat soms in je bedoeling mocht hebben gelegen. Er is heel wat meer toe noodig, om mij je wil op te leggen. En laten wij nu eens rustig praten, zonder elkaar zoo boos aan te zien, want werkelijk — ik wil je helpen, als dat kan, en als je het verdient ! Want het komt me voor, dat je het heel, heel arm hebt !

Flannagan keek Raffles nog een oogenblik

aan, de flakkerende, stekende uitdrukking stierf weg in zijn oogen, die eensklaps dof schenen te worden, en hij zei, met afgewend gelaat naar buiten starend, naar de huizen aan de overzijde, even vuil, groezelig en troosteloos als dit :

— Dat ik het arm heb — dat weet de duivel, en ook dat ik tot alles in staat zou zijn om wat geld te verdienen. Zeg op — wat wil je dan van me ?

— Heel weinig ! Ik wil alleen inzage nemen van die acht brieven, omdat ik helaas aan die paar letters op de enveloppen, meerendeels met de schrijfmachine getikt niet veel zal hebben, want zie je, Flannagan — ik zoek ijverig naar een bepaalden man — die zeer veel belang stelt in hypnotiseurs, die er graag een zou willen hebben — die je misschien goed zou willen betalen — en wiens naam ik je toch tot geen prijs zou mogen noemen.

— Dan krijg je dien naam ook niet te hooren, riep Flannagan op woesten toon met zijn magere vuisten op de tafel slaand.

— Jawel ! zeide Raffles zeer kalm, en de zwarte browning gluurde nieuwsgierig uit een zak tevoorschijn, als een muisje uit haar holletje !

BATCO DE **WERELD** **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

ROVELLO LAAT VAN ZICH HOOREN.

Er kwam een valsch licht in de oogen van den man aan den anderen kant van de tafel, er speelde een gevaarlijke glimlach om zijn dunne lippen, en een oogenblik scheen het, alsof hij zich op dien zonderlingen bezoeker wilde werpen.

Flannagan moest echter een man van veel doorzicht zijn, en die daarenboven op de hoogte was van de uitwerking van die kleine, zwarte dingetjes die er zoo eenvoudig uitzien, en die zoo gemakkelijk te hanteeren lijken.

En wat zijn doorzicht betreft — men behoefte geen hypnotiseur te zijn om te begrijpen, dat er ernstige redenen voor een man moeten bestaan om zooveel moeite te doen tot verkrijging van een enkelen brief, die onmogelijk veel om het lijf kan hebben.

Nu, het doorzicht van Flannagan bracht hem er gereedelijk toe, in te zien, dat het dien vreemden indringer daarginds niet zoozeer te doen was om den brief, dan wel om den naam die er onder zou staan. Het een bij het ander voegend, koos Flannagan de wijste partij, die voor het oogenblik het meeste voordeel leek af te werpen, maakte een uitnoodigend gebaar over de tafel heen, en zei grijnslachend :

— Ik heb nog nooit tegen een browning geredeneerd. Ik ben tot de ontdekking gekomen dat men dan steeds aan het kortste einde trekt. Maar ik hoop, althans schadeloos gesteld te worden.

— Wat dat aangaat kun je gerust zijn, Flannagan ! zeide Raffles, en de browning dook weer in haar schuilplaats terug, en de vlugge vingers van Raffles maakten haastig de brieven open, totdat hij, na de eerste vijf al spoedig met een schouderophalen te hebben neergeworpen, den zesden opende, dien hij met groote aandacht door las, en toen in zijn zak stak. Maar uit dienzelfden zak kwam een kleine portefeuille, waaruit Raffles een tienponds biljet nam.

Hij keek Flannagan, wiens oogen koortsachtig waren beginnen te schitteren op het zien van het belangwekkende stukje papier, eenige oogenblikken ernstig aan, en zei toen,

met het kostbare papiertje spelend :

— Ik zal je dit geven, Flannagan, en ik ben er bijna van overtuigd, dat je voldoende schadeloos zou zijn gesteld, alleen maar als ik je den brief onthoud die nu in mijn zak zit — tenminste — als je een eerlijk man bent !

— Altijd doodeerlijk geweest mijnheer, zolang de omstandigheden mij niet dwongen om het niet te zijn ! zeide Flannagan schijnheilig, en zijn trillende vingers gingen in de richting van het kostelijke stukje geelbruin papier.

— Stel je eens voor, Flannagan, dat iemand je in dienst had willen nemen om je hypnotische gaven te exploiteeren ?

— Nu, dan zou ik het zeker hebben aangenomen, als hij goed had betaald !

— Maar als hij je gaven nu eens had willen exploiteeren met een misdadig doel ?

— Wel — dan zou hij niet alleen goed, maar heel veel hebben moeten betalen !

— Aha, dat noem ik ronduit spreken ! riep Raffles uit, het papiertje op de tafel werpend, waarop Flannagan zich wierp met de begeerigheid van een hongerige gier.

Ik wist ook wel, dat mijn menschenkennis mij niet in de steek had gelaten. Een schurk die nog in den bolster zit, en die zich wachtte op de gelegenheid om geplukt te worden.

— Nu, je bent het ditmaal nog ontsnapt, Flannagan, neem je kans waar man, die je in deze overige brieven geboden worden ! Drie offertes van tingeltangeldirecteuren. Een van een filmaatschappij, wat die met een hypnotiseur willen uitvoeren is mij niet duidelijk, tenzij het mocht zijn om de aandeelhouders te suggereeren, geen dividenden te eischen — en nog twee van tamelijk bekende artistenagenten. Dat is alles ongetwijfeld veilig. Het loon is misschien niet hoog, maar het is tenminste eerlijk verdiend. Heb je vrouw en kinderen ?

— Kind noch kraai ! antwoordde Flannagan, liefkozend over het papiertje streelend.

— Ik geloof dat er dan althans een vrouw ter wereld is, die bijtijds aan een groote ramp is ontsnapt ! Adieu Flannagan !

Raffles had zijn hoed vlug van de tafel ge-

grepen en was de deur al uit voor Flannagan van zijn verbazing en zijn verontwaardiging was bekomen.

Maar toen ontwaakte de nieuwsgierigheid in zijn borst, aangewakkerd door zijn hebzucht.

Hij stond zonder eenig gerucht te maken op, sloop op kousevoeten naar den wand van zijn kamer, die niet uit steenen was opgetrokken, maar die uit planken bestond en toen hij door een smalle reet keek tusschen van die planken beleefde hij het zonderlinge schouwspel, dat zijn bezoeker zich vliegenvlug ontdeed van een zwarte pruik en een even zwarte baard, en toen haastig de trappen afliep.

En hij had wel kunnen vloeken van spijt, omdat het te donker in het portaaltje was, om het ware gelaat van dien zonderlingen bezoeker te kunnen onderscheiden.

Hij opende nog voorzichtig zijn kamerdeur, maar hij hoorde al niets meer, behalve het dichtslaan van de straatdeur, en toen ging hij zuchtend weer naar zijn plaats terug, en haalde het briefje van tien pond nog eens te voorschijn, meenend dat dit stukje papier als het ware de sluitstreep vormde onder een hoofdstuk van zijn leven — waarin deze weinig eerbiedwaardige Flannagan zich echter vergiste.

Raffles echter maakte dat hij uit deze duistere, sombere straat wegwam, en hij liep vlug voort met zijn hoofd diep voorover gebogen en zijn hoedrand in de oogen totdat hij weer een bus vond, die hem naar het centrum terugvoerde.

Hij begaf zich echter niet regelrecht naar de Windsor Club waar hij trouwens wist, Brand op dit uur niet meer te zullen aantreffen, maar stapte uit dichtbij Piccadilly Circus, liep een van de talrijke straten in, die op dat beroemde plein uitkomen, en bekeek zoo opvallend mogelijk aandachtig de huizen aan de rechterzijde van de straat, oud en smal, bij herhaling herbouwd, nu eens tot winkels, dan weer tot cafés, want men bevond zich hier in een der oudste gedeelten van de wereldstad.

— Zij durven, dat moet ik zeggen, mompelde Raffles tenslotte, en deze opmerking beduidde voorloopig het einde van de zaak.

Hij begaf zich te voet naar zijn Club, waar de portier hem mededeelde, dat Mijnheer Brand, zijn secretaris reeds meer dan een uur geleden vertrokken was, luncte er in het niet meer te ontloopen gezelschap van een der vervelendste kletsmeiers welke de Club opleverde, die er nochtans een ruime verzameling van had,

maakte zoo spoedig mogelijk een einde aan de marteling, na het trieste verhaal van een tegenslag op de golflinks te moeten luisteren, verontschuldigde zich bij den verhaler, en reed met een taxi naar de Cromwellstreet terug, waar hij Brand aantrof in een verre van zonnig humeur.

Zijn factotum begroette hem op den drempel van de bibliotheek reeds, met de korzelige opmerking :

— Dat zal zoo onmogelijk kunnen doorgaan, Edward !

— Maar mijn waarde er is nog nauwelijks een begin aan gemaakt, zeide Raffles een weinig verbluft.

— Nog geen begin ? riep Brand verbolgen. Maar ik zeg je dat we dan binnenkort straatarm zullen zijn !

— Zou je me niet eens zeggen wat je nu eigenlijk bedoelt ? zeide Raffles, met een ongeduldige beweging in een stoel neervallend.

— Ik bedoel dit ! Zooeven werd ik opgebeld door Brown & Zoon. Die waardige bankiers droegen mij op, je te waarschuwen, dat je tegoed tot op een paar pond na was gesmolten. Je begrijpt dat het mij trof als een knodsslag ! Vooral omdat je mij juist vanmorgen de opdracht had gegeven, op die Bank te trekken ter betaling van je nieuwe motorboot, die dezer dagen van stapel moet loopen. Dat schip kost elfhonderd pond. Je moet mij eens vertellen, hoe ik elf honderd pond met drie of vier moet betalen !

Raffles maakte een wegwerpend gebaar en gaf ten antwoord :

— Maar mijn beste Brand — ik zal toch nog wel meer bankiers op de wereld hebben !

— Maar die maken het weinig beter, riep Brand wanhopig, en ik zal je ook zeggen hoe dat komt. Toen ik mijn verbazing durfde uiten tegenover de heeren Brown, deelden dezen mij tot mijn schaamte mede, dat je drie dagen geleden maar liefst zeventuizend pond had opgenomen. Ik zeg tot mijn schaamte, omdat ik, als je secretaris daar niets van wist ! Zeventuizend pond op een enkelen dag. Is het onbescheiden als ik even informeer, waarvoor dat groote bedrag moest dienen ?

— Ik geloof — een of ander fonds — oorlogsblinden — hakkelde Raffles, verlegen als een schooljongen die op spijbelen betrapt wordt.

— Neen, er is geen vechten tegen ! mompelde Brand met een tragische zucht, en meewarig

het hoofd schuddend. Wij geven per jaar eenige tienduizenden ponden uit voor zulke dingen — en mijn beste vriend wandelt clandestien naar zijn bankier, en neemt achter mijn rug zeventuizend pond op, en als ik op die Bank wil trekken om een rekening te betalen, word ik uitgelachen! Dat gaat zoo een goed gangetje! Nog een half jaar in dit tempo voortgegaan en de bodem is bereikt!

— Welke bodem? vroeg Raffles naar zijn sigaretten tastend.

— Van onze brandkast natuurlijk! antwoordde Brand werkelijk woedend. Ik zeg je, het kan zoo niet verder gaan. Bij Brown & Zn. geen cent meer, bij Fergusson nog een paar honderd pond, bij Alister zooiets van tweeduizend, misschien iets meer. Hoe het in Parijs staat weet ik op dit oogenblik niet, maar vermoedelijk is het miserabel, na je laatste groote gift aan het militaire hospitaal. Het toppunt is dat er voor eergisteren uit Amsterdam een brief kwam van Wertheim & Co. met hoffelijk verzoek om je „overdraft” aan te zuiveren! Daar had je dus al meer opgenomen, dan het bedrag van de Rekening-Courant aanwees!

— Komaan, weg met dat pessimisme, Brand. En mijn schatten dan op mijn vijf, zes eilanden?

— Praat me van die schatten niet, riep Brand rood van drift. Zij konden evengoed duizend voet onder den zeespiegel begraven liggen! Je naastbijzijnde schatteneiland ligt op zeven dagreizen hier vandaan!

— Met een stoomboot, Brand, maar nog geen dag met mijn vliegmaschine! Maar goed, ik neem aan dat je geld wilt hebben. Wij staan aan den rand van den afgrond, volgens jou. Ik zal zorgen dat je binnenkort weer geld hebt — en veel!

— Maar ik zal je motorboot onmogelijk contant kunnen betalen, riep Brand wanhopig.

— Dan laat je haar voorloopig waar ze is — op de werf!

— Bedenkt dat je met behulp van dat nieuwe, prachtige schip, je coup tegen de hertogin van Albany wilde ensceneeren.

— Het komt er volstrekt niet opaan, of die coup nog wordt uitgesteld Brand. En nu over andere dingen, veel belangrijker, in ieder geval veel belangwekkender! Hier, lees dat even!

Brand nam het stukje briefpapier op dat Raffles hem had toegeworpen, draaide het achterstevoren, en toen onderstboven, en zei, altijd nog knorrig:

— Vindt je het oogenblik gunstig om grapjes

met me uit te halen? Er staat niets op dit papier te lezen!

Raffles nam hem het blaadje papier snel uit de hand, bekeek het aandachtig en zei rustig:

— Eerlijk gezegd, had ik dat al half en half vermoed. Met een heel bijzondere soort inkt geschreven en ik denk dat geen enkel middel ter wereld de letters op het papier weer kan terugroepen. De vloeistof is vervluchtigd, zooals eau de cologne of benzine, zonder eenig spoor achter te laten. De schrijvers hebben zich blijkbaar willen denken en den ontvanger van dit briefje geen wapen in de hand hebben willen geven. Maar gelukkig ken ik het uit mijn hoofd. Luister maar! S. R. 207. Vervoeg U hedenavond om tien uur aan het huis 109 in de King Charles Street. Gebruik den klopper, niet de deurschel. Indien gij werkelijk bruikbaar zijt voor ons doel, staat een schitterende toekomst voor U open. Deel niemand iets van deze samenkomst mede, in uw eigen belang. Onthoud goed het nummer en de straat.”

Raffles hield op, en keek een oogenblik naar het stomverwonderde gezicht van Brand, totdat hij vroolijk uitriep:

— Maar dat is waar ook — ik kan niet verlangen dat je hier iets van begrijpt als ik je niet eerst het geheim onthul van dat uitgeknipte stukje krant! Hier, lees deze advertentie.

Nadat hij zwijgend en aandachtig gelezen had, vervolgde Raffles:

— Ik ben naar het bewuste postkantoor gegaan, ik heb daar gewacht met een geduld dat werkelijk een pluimpje zou verdienen van een minder knorrig secretaris en ik heb den steller van de advertentie uitgevonden. Ik ben hem nagegaan tot in zijn woonkamer, en toen heb ik hem gedwongen, mij de weinige brieven te laten lezen, die zijn advertentie hem had opgeleverd — totdat ik den goeden had.

— Den goeden? Wat was dan de goede vroeg Brand zeer verwonderd.

— Wel, de goede was natuurlijk de brief van Rovello!

Brand schoof zijn stoel met een ruk achteruit, keek Raffles met open mond aan en zeide toen schouderophalend:

— Houdt mij de opmerking ten goede, maar ik vind dat je je tijd nuttiger kon besteden met het bedenken van middelen, je banktegoed weer aan te zuiveren! Wertheim.....

— O, wat ik je bidden mag, Brand — houdt

er mee op! viel Raffles hem in de rede, half boos half lachend. Je waarde bankier zal stellig worden tevredengesteld. Je verwijt mij, dat ik geen geld poog bijeen te brengen — maar mijn waarde ik doe juist niets anders, en ik reken er stellig op, dat deze onderneming mij heel wat rijker zal maken.

— Maar hoe kom je er toch bij dat Rovello hier achter zou zitten? Ik weet heel goed dat die o.a. met een uitstekend hypnotiseur werkte, ik weet verder dat door jouw toedoen die hypnotiseur buiten gevecht is gesteld tenslotte wil ik met plezier aannemen, dat Mister X een plaatsvervanger wenscht te hebben, maar ik weiger te gelooven, dat hij daartoe op een advertentie zou schrijven, zooals een trouwlustig dienstmeisje op een huwelijks-annonce.

— Waarom niet? Denk je soms dat werkelijk goede hypnotiseurs zoo talrijk zijn? Ze zijn integendeel heel zeldzaam.

— Maar een werkelijk goede hypnotiseur behoeft dan ook geen advertentie te plaatsen! En zeker geen met zooveel afkortingen, om ze goedkoop te maken!

— Ik vraag nogmaals — waarom niet? Verkoopen in Berlijn professoren aan de Hoogeschool voor Muziek geen zelfgeteekende prentbriefkaarten op straat, om hun gezin voor den hongerdood te beschutten? Moeten er geen bekende, vroeger zeer beminde acteurs van gemeentewege ondersteund worden? Zijn er geen duizenden uitmuntende ingenieurs, architecten, schilders, schrijvers zonder werk — brodeloos? En dan verlies je ook dit uit het oog — Rovello heeft volstrekt niets aan een goed hypnotiseur, die geld genoeg zou hebben

voor een dure advertentie — hij moest er juist een vinden, die arm is en noodlijdend! En tenslotte moet ik je er nog op wijzen, dat de heele manier waar op die advertentie gesteld is er op duidt, dat de steller tot heel wat bereid zou zijn, om maar geld in handen te krijgen! Ook dit moest juist een kolfje zijn naar de hand van Rovello. Wij mogen niet vergeten dat deze wijze van beroovingen doordat een van zijn helpers rijke lieden wist te hypnotiseeren hem de grootste buit opleverden!

— Dus je verwacht dat Rovello daar vanavond in dat huis dien hypnotiseur zal ontvangen, vroeg Brand op een toon van ongeloof.

— Zoo dom zal hij wel niet zijn! zeide Raffles schouderophalend. Hij zal natuurlijk een medeplichtige sturen, een van zijn beste vrienden. Iemand die al wist wie Mister X was, in den tijd toen hij nog zijn zwarte, zijden kap droeg.

— Maar die hypnotiseur kan immers onmogelijk komen — jij hebt hem immers dien brief afgenomen? Hij weet toch niet wat er in staat?

— Hij weet niets! antwoordde Raffles. En dus zal Flannagan — zoo luidt zijn naam — ook niet kunnen verschijnen.

— Dan begrijp ik er heelemaal niets meer van! dan zitten daar dus die menschen vruchteloos te wachten — tot ze blauw zien!

— Zoo blauw zullen ze niet worden, Brand. Want om tien uur zal er werkelijk een hypnotiseur verschijnen.

— Wie dan? Vroeg Brand ongerust.

Raffles keek Brand schelmsch aan en antwoordde met een glimlach:

— Iemand — dien wij beiden heel goed kennen, of althans meenen te kennen!

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

WIE IS DE BEDRIEGER ?

Het huis nr. 109 in de King Charles Street was inderdaad zeer oud.

Misschien is het zelfs wel het oudste huis, niet alleen in die straat, maar zelfs in die geheele wijk, die toch huizen telt, welke de klanken hebben weerkaatst, uitgestooten door de hoorns en trompetten, die de legertroepen van Hendrik IV vergezellen.

Het is heel smal, en staat als ingeneepen tusschen twee andere huizen, oorspronkelijk even oud, maar die herhaaldelijk verbouwd werden.

Het zijn derhalve onoogelijke, leelijke misbaksels geworden, geen vleesch en geen visch, niet oud meer, maar ook nog niet nieuw, en waarbij toch de architect wanhopige pogingen had gedaan, het oude karakter zoo veel mogelijk te bewaren.

Maar numero 109 heeft een luifel boven de deur, een klein, vierkant raampje er boven, met paarsachtige ruitjes, in lood gevat, en aan weerskanten er naast een venster dat al niet veel breder is, en alleen eens zoo hoog.

Ook is er nog een klopper, maar jammer genoeg bevindt er zich in de deurpost ook een nuchter, beenen knopje, het knopje van de elektrische straatschel.

Het was precies tien uur in den avond toen een schrale man met holle wangen niet al te goed geschoren en met lange, verwarde haren, dien ouderwetschen klopper greep, en hem op het hout van de straatdeur liet terugvallen, hetgeen een dof, rommelend geluid veroorzaakte, als van een verren donder.

De deur werd niet aanstonds geopend, maar wel klonk er een zacht gerucht alsof ergens een schuif werd weggetrokken, en dat was ook inderdaad het geval — naast de deur, in de post zelve, was een soort van gleuf, misschien oorspronkelijk bedoeld als toegang voor een brievenbus, en achter die gleuf scheen iets te bewegen.

Het duurde zeker wel zeven minuten voor dat eindelijk het geluid klonk van een zware ketting die van de deur werd genomen, en deze zelve heel voorzichtig openkierde.

Een niet al te vriendelijke stem vroeg kortaf :
— Je naam ?

— Flannagan — Oscar Flannagan !
— Het nummer van je advertentie ?
— S.R. 207.

Nu pas ging de deur verder open en de bezoeker trad een stikdonkere, smalle gang binnen.

Pas toen de deur weer achter hem dichtging en ook de schuif was gesloten werd er licht gemaakt, en hij kon nu een kleine, een weinig scheefgebouwd man zien, met een hoofd dat te groot was voor de smalle schouders en het tengere lichaam en een onaangenaam pafferig bleek gezicht, waarin twee oogen als fretboren dwars door hem heen schenen te gaan.

Die kleine, mismaakte man keek met de grootste aandacht naar de oogen van den bezoeker, scheen tevreden te zijn, en bromde :

— Ga mee. Wij zullen eens zien wat je kunt. Ik ben niet de schrijver van den brief zelf, maar dat doet er niet toe. Heb je dien brief nog ?

— Ik heb hem — maar U zoudt er niet veel aan hebben ! zeide de bezoekers een weinig bedremmeld. Ik kan er niets aan doen, maar op een raadselachtige manier zijn alle letters weggegaan !

De mismaakte man liet een kort lachje hooren en zei grinnikend :

— Sommige brieven hebben weleens meer van die bijzonderheden ! Dan is het in orde. Maar laat mij toch het papier maar eens zien, waarop die letters stonden !

De man die zoeven was gekomen haalde een papier uit zijn zak, dat hij zwijgend aan den mismaakte gaf, die het zeer aandachtig bekeek door een klein vergrootglas. Daarna gromde hij :

— Zooals gezegd — het is in orde ! Wij houden er een zeer bijzondere soort papier op na, weet je. De zaak is dat wij — soms wel eens genoodzaakt zijn om voorzichtigheid te betrachten.

De kleine man nam zijn bezoeker nog eens zeer scherp op, en vervolgde :

— Hoe heet je ?

— Ik heet Oscar Flannagan !

— Mooi zoo. Je kunt mij voorloopig Joe noemen ! Misschien krijg je later mijn ware naam wel eens te hooren. Je zult nu wel dadelijk

een proef voor ons willen afleggen?

— Ik verlang niets liever! Daarvoor ben ik gekomen.

— Volg mij dan maar, dan gaan wij op weg. Het is vrij ver, weet je! En nog iets — geen nieuwsgierige vragen, want daar houd ik niet van, en mijn lastgever nog veel minder! Ik kan je wel zeggen dat je gezicht mij bevalt, en ik hoop nu maar — dat mijn lastgever in jou de goede persoon gevonden heeft die hij noodig heeft voor de uitoefening van zijn beroep — ha! ha! ha!

De kleine man liet een kort onaangenaam lachje hooren, dat eensklaps overging in een schel, langdurig gehinnik dat hij aanhield, tot hem de tranen in de oogen schoten.

Eenigszins verbaasd had de bezoeker hem gadegeslagen, en nu vroeg hij bedeesd:

— Wat is het voor een beroep Joe, dat je lastgever uitoefent?

— Dat zul je later wel zien! En ik hoop voor een lief ding, dat je niet behept bent met een geweten, want ik ben bang, dat mijn patroon je dan niet zou kunnen gebruiken, en dat zou ik jammer vinden, want werkelijk, je bevalt me — je bevalt me buitengewoon! Je hebt iets in je tronie dat me doet denken aan een jakhals, aan een hongerige jakhals! Ik hoop toch niet dat je honger hebt?

— Ik heb sedert gistermorgen niets gegeten, Joe, antwoordde Flannagan dof. En je kunt van mij aannemen dat ik alles aangrijp wat me wordt voorgesteld — alles!

— Ik ben blij dat te hooren, Flannagan! hernam de gebochelde, met datzelfde korte, grommende lachje, en toen draaide hij zich en toen wenkte den ander hem te volgen.

De kleine mismaakte draaide al spoedig het flauwe licht in de smalle gang uit, en nu had hij een zaklantaarn noodig om zijn weg te belichten.

De gang volgde blijkbaar de geheele diepte van het huis, tot aan een binnenplaats, zeer klein, waarop een glazen deur uitkwam en waar eenige leege pakkisten geplaatst waren. Hier doofde de gebochelde even zijn lamp, en op den tast opende hij met behulp van een sleutel, dien hij zoeven uit zijn zak had gehaald een smalle zijdeur in de gang, waarop hij den bezoeker even liet voorgaan, en die deur zorgvuldig weer sloot.

Hij maakte dadelijk weer licht en Flannagan kon zien, dat zij zich in een volkomen van meubelen of gordijnen ontbloot vertrek bevonden, even oud als het huis, en met een zeer groote, bijzonder fraaie haardstede.

Waarschijnlijk om het inkijken te bemoeilijken waren de kale vensters afgesloten met goedsluitende luiken. De bewoners moesten zelf bang zijn voor dieven of inbrekers, want bij nader toezien bleken die luiken van ijzer te zijn, en gesloten met stevige, dikke bouten.

Flannagan bemerkte verder tot zijn verwondering, dat zijn gids regelrecht toeliep op den haard, over het haardijzer heenstapte, en daarbinnen met zijn lamp scheen te verdwijnen.

Dadelijk echter klonk er een knappend geluid, alsof er een veer lossprong en toen een soort gesnor of gebrom, alsof er een heel kleine motor werkte.

Het bleek echter niets anders te zijn dan de ijzeren achterwand van de haardstede, die over een rail terzijde schoof.

En reeds klonk de ongeduldige stem van Joe:

— Blijf daar niet staan als een zoutpilaar! Is dat zoo verwonderlijk? Deze huizen hebben meer geheimen, dat kan ik je zeggen! En velen daarvan hebben dienst gedaan toen een zekere Cromwell hier in Londen alles te zeggen had, en de Rondkoppen, alle andersdenkenden als kettters uitroeide. Pas op, vlak achter deze sluitplaat begint een trap, breek je nek niet, want anders kan ik weer opnieuw beginnen met een advertentie. Je kunt je vasthouden aan den muur, want een leuning is er niet. Ik kan je zeggen dat deze trap al menigmaal uitkomst heeft gebracht aan achtervolgden, die moesten vluchten voor de wrekende hand van dien dekselschen bierbrouwer, die zelfs koningen te machtig is gebleken, en die hun hoofd nam, als zij te lastig dreigden te worden. Voorzichtig — de treden zijn smal!

Het was inderdaad een moeilijk af te dalen trap, met smalle steenen, glibberige treden, en zonder eenige houvast, behalve de natte muren te weerszijden, die glad en koud aanvoelden, alsof er voortdurend water over stroomde.

Er waren van deze smalle treden niet minder dan twintig, en als Flannagan daarsoms lust toe mocht hebben, kon hij wel uitrekenen, dat hij, toen hij beneden was, zeker wel vier meter onder den beganen grond was.

Er kwam opnieuw een gang, die meer op een tunnel leek, en waar alleen de kleine gebochelde kon loopen, zonder zijn hoofd te moeten buigen.

Joe sprak pas weer toen hij opnieuw een sleutel tevoorschijn haalde, en een deur opende.

Dat was ongeveer tien minuten nadat zij

door de haardstede het vertrek daar boven verlaten hadden.

— Nu zijn we er! zeide Joe. En nu zou ik je aanraden je best te doen. Slaag je niet, dan kan dat allerlei onplezierige gevolgen voor je hebben!

— Ik hoop te zullen voldoen, mompelde Flannagan.

— Ik hoop het met je! Onbruikbare krachten zijn altijd gevaarlijk — in ons beroep. Wij ontdoen er ons zoo spoedig mogelijk van. Maar ik stel vertrouwen in je. Hier zijn we er.

Het flakkerende, zwakke licht van de zaklamp werd plotseling overstraald door een veel sterker gloed afkomstig van een elektrische, vijfarmige lamp, die in het midden van een fraai, hoewel eenigszins onderwetsch gemeubeld vertrek hing.

— Hoe vindt je deze kamer? vroeg Joe grijnslachend en opziende naar zijn metgezel. Wel mooi, nietwaar, voor deze buurt?

— Heel mooi! Jammer dat ze zoo weinig bewoond wordt, en alleen voor deze gelegenheid in gebruik is genomen! Waar is de vrouw, die daar gezeten heeft?

Joe keek den ander stomverbaasd aan, en toen vroeg hij langzaam:

— Hoe weet je dat?

— Dat zeggen mij mijn oogen! Er ligt hier een duim stof op de meubels — behalve op dien leunstoel van glimmend mahoniehout. Daar is de stof afgenomen, ook van den rug en van de leuning. Alleen een vrouw zou zich die moeite geven. Een man slaat hoogstens met zijn zakdoek de stof van een stoelzitting weg.

— Maar verduiveld — wij hebben hier de hand gelegd op een slimme vos, geloof ik zeide Joe verheugd. Je hebt het precies geraden! Ik hoop dat je aanstonds de verzekering zult afleggen, dat je veel gevoelt voor ons mooi beroep — maar weet wel, dat ik streng oordeel.

De kleine man verhief zijn stem wat, en riep vrij ongeduldig:

— Irma!

Er werd een gordijn terzijde geschoven voor een doorgang naar een aangrenzend vertrek en een bijzonder mooie vrouw kwam binnen in een modern avondtoilet.

— Die arme drommel schijnt er heelemaal door overdonderd te zijn, merkte Joe spottend op. Het is geen wonder. Heel wat mooiere kerels dan jij bent, kruipen voor dit juweel der schepping als gedresseerde hondjes! Het is overigens een juweel met een luchtje er aan,

tusschen ons gezegd en gezwegen, nietwaar dierbare Irma. Ben jij niet het uitvaagsel van het heelal, lieve kind? Zou je je eigen vader en moeder niet vergiftigen voor een doos sigaretten of een haarkam? Komaan schatje, kom eens naderbij.

De vrouw scheen door die ruwe spot geheel niet gekwetst te zijn. Zij kwam aanloopen en het licht overstraalde haar geheel, en wel zelden had Flannagan zijn hypnotiseursoogen doen rusten op zulk een volmaakt vrouwelijk schepsel, met de gestalte van een Venus, oprijzend uit de golven, en het aanbiddelijke, zachte gelaat van een engel. Haar oogen waren zeer donker, zonder volmaakt zwart te zijn, en zij hadden den vorm van gazellenoogen. Het donkere blonde haar viel in natuurlijke golvingen over haar kleine oortjes.

— Mooi hé? vroeg Joe, grijnzend als daarboven in de ledige kamer. Een prachtstuk der schepping, maar een adder kan ook mooi zijn — en een vergiftige orchidée! Nu, laten wij niet teveel tijd verliezen met bewonderen. Deze giftige moerasplant is moeilijk te bedwingen, Flannagan. Met opzet koos ik haar uit; om er je kunsten op te probeeren — want als het met haar gelukt, die zoo koppig is als een muilezel, zoo hard als diamant en zoo onaandoenlijk als een brok stoepsteen, dan gelukt het ook met iedereen!

— Klets niet zooveel en schiet een beetje op! zeide de vrouw met een zachte, lieflijke stem, die een zonderling contrast was met haar platte taal.

Ze had een sigaret opgestoken, keek den vreemdeling met haar raadselachtige oogen een kort oogenblik aan, knipperde heel even met de oogleden, en zei toen, den blik afwendend:

— Voor mijn part kan hij het probeeren, maar het zal wel evenmin lukken als met die twintig sukkels, die jullie op me hebt afgestuurd! Ik lach wat om jou hypnotiseurs!

— Maar dit is er een die zichzelf in een advertentie aanbod! hernam Joe kortaf. Flannagan, vlug maar wat! Onze Irma is mooi, maar ze is verbazend lastig en ongeduldig. En voor dat je begint, heb je een goed geheugen voor gezichten?

— Een ijzersterk! Een gezicht dat ik eenmaal gezien heb vergeet ik nooit. Zoo heb ik bijvoorbeeld deze vrouw Irma Balikin vier jaren geleden te Parijs zien terechtstaan, beschuldigd van medeplichtigheid aan een zelfs voor Parijs opzienbarende bankroof — of om

juister te zijn de berooving van een banklooper! Zij kreeg twee jaren. Ze zag er toen heel wat anders uit dan nu.

De vrouw was zeer bleek geworden, en eensklaps, geheel onverhoeds kregen haar zachte oogen een verschrikkelijke, bijna duivelsche uitdrukking. Zij liep recht op Flannagan toe, en siste:

— Jij beest! Wie ben jij, dat je dat weet? Neem je voor mij in acht, en haal geen oude koeien uit de sloot want....

Verder kwam zij niet. Het was alsof de woorden die nog komen moesten door een onweerstaanbare macht in hun geboorte werden verstikt. Haar oogen, zoeven nog fonkelend van een woest vuur, werden eerst weer zacht, verdoften toen, alsof er asch over een gloeiende kool vuur was gestrooid. Haar gelaat verstrakte, het werd als van marmer en haar oogen schenen zich niet meer te kunnen losmaken van die van den hypnotiseur, die rustig beval:

— Je sigaret zou kunnen vallen, Irma Balikin. Leg ze in dat aschbakje. Gij daar nu zitten. Deze kamer is slecht onderhouden. Sta op, neem die kostbare zijden doek van je hals, en neem de stof van de meubelen.

Joe stond toe te kijken alsof hij zijn eigen oogen niet geloofde en mompelde verheugd:

— Dat is reusachtig! Zoiets is nog niemand gelukt. Zij lachte de lui, die blufden op hun bekwaamheid als hypnotiseur in hun gezicht uit, en als zij haar iets bevalen, meenende dat zij werkelijk sliep, dan kregen zij een muilpeer van dat zachte, moorddadige handje!

Hij volgde met zijn oogen die buitengewoon schoone vrouw, die daar met automatische bewegingen en een onbewogen gelaat met haar kostbaren halsdoek de stof wegveegde van de meubelen als een dienstmaagd.

Flannagan knikte tevreden en volgde de vrouw zwijgend op haren weg.

Na een oogenblik van stilte vroeg Joe weer:

— Hoe wist je dat — dat van Parijs? Was je daar werkelijk?

— Ja, ik woonde haar proces bij. Driemaal zag ik haar in de rechtzaal, en zulk een gezicht vergeet men natuurlijk niet. Naar ik mij meen te herinneren is zij een onechte dochter van een Russischen grootvorst en met haar moeder en een aantal emigré's omstreeks 1920 als kind naar Frankrijk gekomen. Het schepsel is volkomen slecht, zooals het volkomen schoon is. Men zou het best doen, als men haar dadelijk vertrapte als een schadelijk ondiep.

— Ho ho — dat zou de Meester, dat zou mijn opdrachtgever zeker niet goedkeuren, zeide Joe spottend. Een van zijn kostelijkste werktuigen laten vernielen — hij zou het je nooit vergeven! Want leer dat van mij, Flannagan — met een mooie vrouw bereik je in de meeste omstandigheden meer dan met een compagnie moedige soldaten, en een vrouwenoog is vaak duizendmaal meer waard, dan een kilogram dynamiet. Met de punt van haar roode tongetje zou een vrouw een stad kunnen vernielen, die een aanval van gifgas had weten te doorstaan. O, die lieve hartjes, zijn zoo bruikbaar! Wat zou er van de misdaad terecht komen als er geen vrouwen meer waren? Maar mijn goede man, dan kan men morgen den dag alle rechters naar huis zenden en van de gevangenis gestichten voor ouden van dagen maken! Roei de mooie vrouwen uit, en de aarde wordt weer een paradijs. De leelijke mogen blijven leven. Maar het zou een besjeshuis worden op die manier — en het is levendiger en opgewekter, zooals het nu is. Slaapt zij nog steeds?

— Zij zal in die toestand blijven zolang ik wil! Gij kunt haar mee in de kamer hiernaast nemen. Zij zal nauwkeurig doen wat ik zeg. En ik hoef het volstrekt niet hardop te bevelen — ik zal het hier voor je op een stukje papier noteeren en je zult zien dat ze alles letterlijk uitvoert zooals ik het beveel! Ik ga nog verder — als je er den tijd voor hebt kan ik haar weer wakker maken, na haar te hebben bevolen, alles wat ik zal opschrijven over een kwartier uit te voeren, en zij zal het doen.

Joe had bijna een luchtsprong gemaakt en riep:

— Als je daarin slaagt dan ben je je gewicht in goud waard! Want dat is maar aan weinigen gegeven. Die hypnotiseurs die dat kunnen, zijn op de vingers van een hand af te tellen. Onze vroegere medewerker — haha — die toch heel sterk was, kon dat niet!

— Ik kan dat ook lang niet op alle personen, maar op die daar wel, dat voel ik. Geef mij papier en een potlood....

Op dat oogenblik ratelde ergens in een hoek van de kamer een schel, met een doordringend, zenuwscheurend geluid, en Joe keek verrast op, en snelde naar een telefoontoestel, waarvan hij den hoorn ter hand nam.

Hij luisterde eenige seconden, maakte een heftige beweging, liet een korten, verbaasden uitroep hooren en scheen zich toen te willen omwenden naar den hypnotiseur, die daar

rustig midden in de kamer stond, maar hij maakte die beweging niet af, en zeide zacht een paar woorden in de telefoon, waarna hij het toestel ophing.

Toen keerde hij langzaam naar Flannagan terug, met iets loerends op zijn gezicht, dat

met moeite voor een vreemden glimlach scheen te wijken en zei afgemeten:

— Er is niets zonderlings gebeurd, mijn waarde, daar is nog een Oscar Flannagan, die een proeve van zijn bekwaamheid wil komen afleggen. Vindt je dat niet zeer merkwaardig?

HOOFDSTUK IV.

WIE VAN DE TWEE?

Heel even liep er een soort van rilling over het havelooze gezicht van Flannagan. Toen zeide hij schouderophalend:

— Dat moet natuurlijk een bedrieger zijn!

— Dat is mogelijk — maar hoe komt die bedrieger aan dit adres? Hoe verklaar je dat?

— Ik verklaar het heelemaal niet — dat is Uw zaak, zeide Flannagan bedaard.

De gebochelde nam hem zeer scherp op, en zei toen:

— We zullen dat uitmaken. Een van jullie beiden moet natuurlijk een bedrieger zijn — die dit op touw heeft gezet met een bepaald doel. En zulke menschen worden als hoogst-gevaarlijk beschouwd. Ben je gewapend?

— Ik heb een kleine revolver in mijn zak — een armzalige Bulldog. Een man in mijn omstandigheden moet op alles voorbereid zijn.

— Dan zal ik je moeten verzoeken mij dat wapen te geven! ging Joe op denzelfden wat doffen toon voort, Flannagan gluipend opnemend van onder zijn dikke oogeleden. En denk er om — ik ben hier niet de eenige in huis. Het beroep dat ik uitoefen maakt het noodzakelijk, voorzorgsmaatregelen te nemen. In de zijkamer zitten zes mannen. Op het eerste teeken dat ik geef zullen zij binnenkomen — Je behoeft hen voorloopig niet te zien, vooral nu niet, na dat zonderlinge bezoek van den tweeden Flannagan, maar je mag ze hooren!

Hij klapte even in de handen en vroeg met geringe stemverheffing:

— Zijn jullie daar jongens?

— Hier zijn we, Joe! klonken vier of vijf stemmen onmiddellijk uit de zijkamer door de deuropening. Hebben jullie gehoord waar het over gaat?

— Van a tot z!

— En zullen jullie komen zoodra ik jullie noodig heb?

— Daar kun je op rekenen! Je kunt op ons bouwen! Daar zitten we hier voor!

En meer van die bevestigingen klonken er door elkaar.

— Je ziet dat er op alles gerekend is! hernam Joe kortaf. En geeft me nu maar dat proppe-schietertje.

Flannagan scheen nog een oogenblik te aarzelen en bracht toen een armzalig, roestig revolvertje te voorschijn, een van die ouderwetsche wapens met percussie-ontsteking waarbij de haan neerslaat op een klein pennetje, dat van onderen uit de patroonhuls steekt.

Joe bekeek het wapen dat hij op zijn handpalm op en neer liet dansen spottend en met minachting en zei, terwijl hij het in zijn zak liet glijden:

— Het is een antiquiteit en waarschijnlijk afkomstig uit de arke Noach, maar men kan met zulke dingen toch nog schade genoeg aanrichten — als de afstand tenminste niet grooter is dan twee of drie meters! En maak haar nu maar weer wakker, zij maakt me onpasselijk met haar eeuwig stofafnemen! Ik zal je wat zeggen, Flannagan — ik hoop oprecht, dat jij de ware bent, en die andere de bedrieger, want je bent van prima klasse! Anders....

De gebochelde voltooide den zin niet, maar haalde veelzeggend de schouders op, en keek Flannagan opnieuw aan met dien loerenden, onderzoekenden blik van zoeven

Op dit oogenblik ging de deur open, en er trad een slecht gekleed, mager, ongeschoren man binnen met een slappen hoed in de hand en op den voet gevolgd door een stevig gebouwd man in smoking en met een kaashoedje schuin op het hoofd en een sigaret tusschen de dikke lippen.

— Daar heb je hem! Een toeval dat ik juist bij de deur stond toen hij belde! zoo kondigde hij den bezoeker aan. Wat is dat hier nu eigenlijk voor een geschiedenis? En wat beteekent die poppenkast daar met Irma? Oefent ze voor filmartiste? Het rijke meisje dat onder de menschen moet?

— Er zijn andere dingen te doen dan te lachen Jack Beaver, zeide de gebochelde giftig. Als jij nu nog niet gemerkt hebt, dat er hier een heel gevaarlijk spelletje met ons gespeeld wordt, dan hoor je eigenlijk niet bij ons!

Beaver trok een heel leelijk gezicht, maar hij zweeg — en voor wie oogen had om te zien, was het duidelijk, dat een groote, sterke kerel bang was voor dat nietige, mismaakte mannetje, met zijn hooge stem, zijn dunne kromme beenen en zijn hoog ruggetje.

Joe wendde zich tot den man die zich het eerst bij hem vervoegd had, en die volstrekt geen aanstalten scheen te maken, de vlucht te nemen of iets anders van dien aard te doen, met de woorden, op nijdigem toon uitgesproken:

— Ik zei dat je haar zoudt wakker maken! Komt eens allen hier, jongens — ik geloof dat er werk aan den winkel is!

— Mogen ze ons dan nu zien? vroeg een stem.

— Daar is nu geen bezwaar meer tegen! Want luister eens — als ik mag gelooven aan voortekens, dan zou ik willen voorspellen, dat althans een van deze twee mannen jullie naderhand nooit meer zal terugzien, na dezen eersten keer!

Er klonk zooiets koud wreeds, zooiets dreigends in deze weinige, op kalmen toon uitgesproken woorden, dat de tweede Flannagan, die het laatst was binnengetreden, huiverde en verbleekte.

— Ik heb alleen gedaan wat er in jullie brief stond! riep hij op heeschen toon.

De kleine gebochelde wendde zich met een ruk naar hem om en herhaalde op een toon van ongeloof en verbazing:

— De brief? Hoe kan dat? Er kan er toch maar één zijn verzonden? En deze man hier heeft mij zijn papier getoond. Maar dat krijgen wij straks wel. Maakt nu eerst Irma wakker, jij daar!

De man behoefde slechts een paar stappen op de vrouw toe te stappen en zeide toen rustig, haar strak aanziende:

— Leg dien doek nu weg, Irma Batikin, en word wakker!

En op hetzelfde oogenblik maakte de vrouw een plotselinge beweging, keek verbijsterd rond, zag naar den doek die naast haar op een tafeltje lag, en vroeg, wat suffig nog:

— Wat was dat? Wat heeft hij met mij gedaan?

— Hij heeft je in slaap gemaakt, en vlug ook, dat moet ik hem nageven! gaf Joe ten

antwoord. En hij heeft je stof laten afnemen met je zijden shawl.

— Die duivel! riep Irma verontwaardigd. Een doek van twintig pond sterling! Nu, ik moet zeggen, dat jij knap bent! Maar wat doet die man daar, met zijn onzindelijke facie, welke comédie wordt hier opgevoerd? Waarom zijn de jongens binnengekomen?

Inderdaad waren bijna tegelijkertijd zes mannen de kamer binnengetreden, die slechts overdrachtelijk en met veel fantasie jongens konden worden genoemd, want de allerjongste was zeker een jaar of dertig, en er was een man bij in smoking, die de zestig naderde, en, wat waarschijnlijker was, zelfs reeds gepasseerd was.

Hij was zoo kaal als een ei, op een paar restjes vuilwit haar in zijn nek na. En hij had een slecht onderhouden baardje.

Er was er nog een die in smoking was, de jongste van den troep, met een geblazeerd, bleek, ovaal gelaat, en die in de verte een weinig op den filmspeler Menjou leek, maar dan zonder het beroemde kneveltje.

De overigen droegen gewone kleederen, en één van dit zonderling, uiteenlopende gezelschap droeg zelfs werkmanskleederen. Hij rookte er een kort, steenen pijpje bij, maar scheen zich volkomen op zijn gemak te gevoelen, naast de twee deftige lieden in smoking.

Joe nam onmiddellijk weer de leiding, en begon met zijn scherpe, bijterige stem.

— Het is duidelijk dat we hier bedrogen worden. Een van die twee kerels daar moeten bedriegers zijn. Wij zullen wel spoedig hebben uitgemaakt wie dat is. Beiden zeggen zij Oscar Flannagan te heeten. Een hunner moet natuurlijk liegen. En wie gelogen heeft — maar dat is een ander verhaal! Het is natuurlijk onmogelijk, dat er twee Oscars Flannagan bestaan.

— Zoo? En als hij eens mijn zoon was? vroeg de eerstgekome ne lakoniek.

Joe kwam vlak voor hem staan, keek hem met zijn kleine, lichtende oogen, die vreemd glansden een paar seconden zwijgend aan, en zei toen:

— Als je mijn raad wilt aannemen, laat dan alle grapjes varen, man! Het oogenblik is er niet gunstig voor. Men doet niet verstandig grapjes te maken.... aan de poort van het hiernamaals, want nog niemand weet wat zich daar achter bevindt. Ik ga dus voort. Deze man liegt of de andere. Deze heeft op het oogenblik de beste kansen, want hij kon mij den brief toonen, waar natuurlijk niets meer

opstond. Er valt niet aan te twijfelen of het papiar was dat, hetwelk ik aan Beaver had gegeven om er het briefje met de sympathische inkt op te schrijven!

— Maar ik heb de enveloppe! riep Flannagan die doodsbleek was geworden.

Het was doodstil geworden in de kamer, en zelfs Irma die de slechte gewoonte had, te tijd en te ontijd haar opmerkingen te maken, hield haar mond en keek zeer verbaasd en nog niet veel van de zaak begrijpend van den een naar den ander.

Joe echter had zich tusschen de twee Flannagans geplaatst, en vroeg nu aan den man die zooveen was binnengevoerd:

— Heb je die enveloppe bij je?

— Hier is ze!

— Ja, dat is ongetwijfeld de enveloppe die ik gebruikte, riep Beaver uit.

— Dan is deze man dus bij je geweest en heeft je brief gestolen? ging Joe onverstoord voort.

— Neen — de man die mij mijn brief ontstal zag er heel anders uit! Die kerel daar heb ik nooit gezien! riep Flannagan nummer twee.

— Wist je wat er in dien brief stond voor hij dien brief stal?

— Neen, dat wist ik niet!

— Hoe is het dan mogelijk dat je toch hier bent gekomen?

— Luister, dan zal ik het jullie uitleggen! riep Flannagan, nog altijd bevend van angst. Toen die kerel bij me kwam, en die de brieven

allen wilden nalezen die ik op mijn advertentie had gekregen, weg was, zocht ik zonder er veel bij te denken, de enveloppen nog eens na, misschien wel in de verbeelding, dat er nog een andere aanwijzing in was achtergebleven, een nader adres of zoo, weet ik het! Ik vond niets van dat alles — maar wel ontdekte ik een andere zaak, die heel wat verwonderlijker was. Want ik zag aan den witten binnenkant van de enveloppe flauwe afdrukken van letters. Met mijn zakmes sneed ik de enveloppe voorzichtig open, en met behulp van een spiegelje kon ik ze vrij gemakkelijk ontcijferen. Ik moest me echter haasten want nog terwijl ik aan dat werk bezig was, begonnen de letters te verbleeken. Ik nam een stukje papier en reeds half uit mijn hoofd schreef ik den inhoud over. En omdat ik arm ben en de betrekking gaarne wilde hebben, kwam ik toch nog op het aangegeven uur naar dit huis en schelde aan. Toen heeft die heer daar mij de deur geopend en mij hierheen gebracht.

Irma liet een schel lachje hooren, en barstte uit:

— *Betrekking* is goed! We moeten hem vooral nemen, jongens! Een prachtstuk!

— Bewaar je hilariteit tot later, Irma! beval Joe stroef. Het is mogelijk dat die man waarheid spreekt. Aan den anderen kant heeft onze vriend Beaver dus zijn tweede ezelachtigheid binnen veertien dagen begaan. Nog een, vóór de maand teneinde is, en ik ben bang dat hij dan naar iets anders zal moeten omzien!

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

GEWAAGD SPEL.

Beaver verbleekte op vreeselijke wijze bij die schijnbaar zoo onschuldige woorden, die zeker een vreeselijke, verborgen beteekenis hadden.

— Ik wist niet — begon hij hikkend.

— Zulke dingen moet men weten! viel Joe hem een snijdende stem in de rede. Als men ze niet weet, is men ook onbruikbaar! Je hebt zelfs twee domheden begaan — ten eerste heb je inkt gebruikt, die onder den invloed van warmte afgaf, en ten tweede heb je den brief zoo gevouwen, dat de letters naar de binnenzijde van den enveloppe gekeerd waren.

— Dat deed ik, opdat zij niet zouden vlekken, mompelde Beaver, die plotseling wel een halve voet scheen te zijn gekrompen.

— Je ziet er nu de gevolgen van! En jij, man, die me de enveloppe hebt gegeven — beschrijf me dien bezoeker eens! Geleek hij heelemaal niet op dezen man?

— Niet in het minst! Overigens — hij was vermomd! Hij droeg een lange, zwarte baard en een pruik van zwart haar, waarvan hij zich haastig ontdeed op het half duistere portaal. Ik kon hem waarnemen door een kier in het houten schot dat mijn woning van het portaal scheidt — helaas — het was te duister om zijn ware gezicht te kunnen onderscheiden! Ik bezweer jullie om me te gelooven heeren! Overigens, ik heb nog meer bewijzen! Ik heb hier alle brieven, die ik op mijn advertentie ontving. En Flannagan dompelde zijn trillende hand in zijn jaszak, haalde er een klein pakje geopende brieven uit, en legde die op de tafel onder de lamp.

Joe, die hem voortdurend scherp had opgenomen, zei toen:

— Je bent dus hypnotiseur van je beroep?

— Ja dat ben ik! Ik ben vroeger opgetreden in Variété's en ook wel op spiritistische séances, maar dat ben ik kwijtgeraakt — ik kon niet van de drank afblijven.

— Zoodat het spiritualiën-seances werden! merkte de man met den eierschedel op. Be-roerd, als je daar last van hebt. Joe, neem mijn raad aan, en gooi dien drinkebroer er dadelijk uit, als die andere ook goed is. De kleur van zijn neus is heel wat menschelijker, en hij ziet er ook een beetje fatsoenlijker uit. Als hij Irma in slaap heeft gekregen, dan is hij een meester, en de rest komt er geen roode duit opaan!

— Je praat naar dat je verstand hebt, Eddy Hare! zeide Joe norsch. Als deze man gelijk heeft, dan pleegde de ander natuurlijk bedrog, en hij deed dat met een bepaald doel. Hij moet dat doel wel zeer gewichtig hebben geacht, want hij heeft er zich heel wat moeite voor gegeven om het te bereiken. Begrijpen jullie het dan niet, stomme uilskuikens! Die man heeft eerst de advertentie gelezen van — dien daar, en toen moet hij naar het postkantoor zijn gegaan, en zoo zijn adres te weten zijn gekomen, door urenleng, misschien wel een halve dag in de buurt van het loket te blijven hangen. Hij is hem gevolgd, hij heeft hem overvallen na zich te hebben vermomd, en juist onzen brief heeft hij er uitgepikt. Waarom? Dat is nog niet volmaakt duidelijk — maar ik heb eenig vermoeden van de waarheid! Er zijn hier twee mogelijkheden. Die man is van de politie, of....

Hij viel zichzelf in de rede, dacht even na, met zijn laag voorhoofd vol rimpels, en beval toen met veranderde, doffe stem:

— Fouilleert hem, en goed, versta je? Tot op zijn hemd!

De zes mannen hadden den hypnotiseur omringd, en twee hunner, die verstand van dit werk schenen te hebben doorzochten zeer nauwkeurig zijn kleederen en legden achtereenvolgens de voorwerpen die zij daarin vonden op de tafel neer.

Zij ontknoopten zijn overjas, jas, vest en

hemd, betastten zijn naakte borst, voelde of hij niets aan een koordje tusschen de schouderbladen op den rug droeg, en lieten om zoo te zeggen geen centimeter van zijn lichaam ondoorzocht.

Na verloop van tien minuten zei één hunner :

— Dat is alles Joe. Meer heeft hij niet bij zich, tenminste niet uitwendig. Als je niet wilt dat wij zijn maag doorzoeken, net als de kaffers in de diamantmijnen van de Beers.

— Wat hij in zijn maag heeft kan hij voorloopig houden, knorde Joe. Laat ons nu eens zien. Een klein taschje met fijne instrumentjes — die niet geschikt zijn voor een tandarts maar daarentegen wel voor — kom eens hier, Eddy. Wat zeg je daarvan ?

De man met den eierschedel trad naderbij, rolde zijn sigaret van zijn eene mondhoek naar den anderen, terwijl hij het kleine etui bekeek, trok zijn wenkbrauwen hoog op en liet een lang aangehouden, sissend geluid hooren, dat waarschijnlijk als bewijs van bewondering moest gelden, want hij besloot :

— Dat is prima waar ! Dat zijn bullen van een man, die weet dat men een moderne brandkast met een koevoet of een half pond dynamiet moet aantasten ! Horlogemakerswerk. Alle hulde ! Als ik vragen mag — is mijnheer van het vak ?

— In mijn vrijen tijd ! antwoordde Flannagan numero 1 bescheiden.

Joe stond met bijna geheel dichtgeknepen oogen bij de tafel, keek den ander door die smalle reetjes onderzoekend aan, en zette toen zijn inventarisatie voort, zonder zijn eigen meening uit te spreken over de vondst van die keurige, fijnstalen inbrekerswerktuigjes, in de zakken van een man, die zich voor beroeps-hypnotiseur uitgaf.

— Hier hebben we verder een bosje sleutels, rijk voorzien, en zeker niet te verwachten in den zak van een arme slobber, die met een klein zolderkamertje al heel tevreden mag zijn, dit is een kniptangetje, en verder een Engelsche sleutel, een monteurschroevendraaier, een stukje gele was, een goedkope maar goede vulpen, een rolletje geleidingsdraad, een klein etui met drie fleschjes erin, allen half gevuld met een vloeistof, die heel zeker geen cognac is, en zelfs geen whisky — en dan tenslotte een voortreffelijke browning, met scherp geladen, een heel wat deugdelijker wapen dan het vodje, dat dit zonderlinge heerschap mij daareven ter hand stelde !

Plotseling wierp Joe de browning weer op

tafel, stapte op den indringer toe, en vervolgde, snel maar duidelijk sprekend, en zich als een kleine kemphaan uittrekkend op zijn kromme beentjes.

— Nu kort en goed en zonder omwegen — wie ben je, met welk doel bestal je dien man van onzen brief, wat kom je hier uitvoeren, en waarom poogde je zijn plaats in te nemen ?

De aangesprokene keek van zijn hoogte van zes voet een weinig meewarig op den dwerg neer, en zei toen hoofdschuddend :

— Wat komt het er op aan, als ik goed hypnotiseer ? Is dat dan niet de hoofdzaak ? Ziet die man daar kans om die vrouw aan zijn wil te onderwerpen ? Als hij het niet kan, behoudt mij dan en stuur hem weg. In ieder geval gaat die man daar vrij uit — want wat hij zeide is van a tot z waar. Logenen zou trouwens niet baten, want jullie hebt je eigen briefpapier uit mijn handen terugontvangen ! Ik alleen kon dus de man zijn, die bij hem is geweest. En dat was ook zoo.

— En het doel ? vroeg Joe scherp. Waarom zocht je juist naar ons antwoord op zijn advertentie.

— Omdat ik zoo dolgraag bij jullie wilde komen en geen eenvoudiger middel wist. Ik wilde maar dadelijk een staaltje van mijn behendigheid en schranderheid geven.

Het bleef doodstil na zijn woorden, doch Irma zeide zonder boosheid in haar stem :

— Hij beduvelt jullie waar je bij staat !

— Dien indruk krijg ik ook, zeide Joe kalm. Maar — dat doet er voor het oogenblik niets toe. Want deze man heeft iets gezegd wat waar is, en dat dan ook niet te ontkennen valt, en dat zal hem voorloopig redden. Hij heeft gezegd dat hij jou in slaap wist te maken en jij bent een zeer lastig sujet. Jij daar — Flannagan — zie je deze vrouw ? Ja, daar sta je van te kijken nietwaar ? Het pronkjuweel derschepping — ik heb dat vroeger reeds gezegd — zoo noem ik haar maar altijd ! Probeer jij deze uitgelezen schoonheid eens te hypnotiseeren.

Schoorvoetend kwam Flannagan naderbij.

Hij keek de vrouw in de oogen, die glimlachte. Hij keek wat hij kon, hij concentreerde al zijn wilskracht in zijn blikken — de vrouw bleef glimlachen. Het zweet begon op zijn voorhoofd te parelen, zoozeer spande hij zich in, maar het baatte hem niet — hij wankelde achteruit van de geestelijke inspanning, en Irma lachte luid en schel.

En toen zag Flannagan plotseling twee grijze oogen tegenover zich, die zich in de

zijne boorde, en hij hoorde een bevelende stem die sprak :

— Ik wil nu dat je slaapt, Flannagan, en alles doet wat ik je zal bevelen.

De hypnotiseur poogde zich uit alle macht te verzetten. Hij wilde den blik afwenden maar het was reeds te laat — die grijze oogen hielden hem vast als aan stalen ketenen, zij boorden zich in zijn hersens, hij zag niets dan die zwarte pupillen in hun rand van donker-grijs, en daarom heen het wit van het oog.

Zijn lippen openden zich om iets te zeggen, om een kreet te slaken, maar zij brachten slechts een onverstaanbare klankenreeks voort.

Hij worstelde als het ware in den greep van onzichtbare vingers, en toen gaf hij plotseling het verzet op, zijn gelaat verstrakte tot een masker, zijn oogen kregen een leege uitdrukking, en zijn armen vielen slap langs zijn lichaam neer.

— Ga naar de deur en wacht daar ! beval de valsche Flannagan.

En de echte Flannagan gehoorzaamde als een kind, en begaf zich naar de deur waar hij met gebogen hoofd bleef wachten.

— De hypnotiseur die 'n hypnotiseur hypnotiseert ! zeide de man met den eierschedel die een versche sigaret had opgestoken. Houdt hem Joe, als je den raad van een ervaren grijsaard op prijs stelt, en nog eenige eerbied koestert voor mijn witte lokken ! Houdt hem en de Meester zal je er om prijzen en loven ! Hij is al zoo dol op je, maar dan zal hij je bepaald verafgoden. En je zult niet alleen over ons, zes arme wurmen, maar over een heel detachement van vierentwintig koppen gesteld worden.

Joe wierp Eddy Hare een valschen blik toe, en zei grijnslachend :

— We weten allemaal wel, wat je zelf zoo graag zoudt willen, Eddy. Maar dat daargelaten — ik erken dat je raad waarde heeft. Je bent lang de domste niet — lang niet !

Hij wendde zich weer tot den valschen Flannagan, en hernam :

— Ik zal je in een paar woorden de zaak duidelijk maken. Wij weten nog altijd niet wie je bent, en wat je doel was, want wat je opgaf, als zoodanig — daarover heeft deze schoone dame al een oordeel geveld, dat ik volmondig onderschrijf. Je bent dus te beschouwen als een gevaarlijk indringer — voorloopig tenminste. Maar je bruikbaarheid is aan geen twijfel onderhevig, en daarom zullen we je een kans geven — zonder je ook maar een seconde uit het oog te laten. Je zult onzen

helper zijn — maar een helper aan de ketting, als een hofhond ! Leg je deze eerste proef naar onze tevredenheid af, dan is je bedje hier gespreid, als ik mij zulk een populaire uitdrukking eens veroorlooven mag. Je bent bijzonder sterk als hypnotiseur, en dat is voor ons van groote waarde. Later hopen wij dan je ware doeleinden te vernemen.

— Mijn doeleinde was, bij jullie te komen ! zeide de man met de grijze oogen kalm. Wie ik ben — dat moet je toch hebben kunnen afleiden uit den inhoud van mijn zakken !

— Wat zit er dan in die drie fleschjes ?

— In het eerste een eenvoudig bedwelmend middel, dat dengeen die er een druppel van neemt, ervan binnenkrijgt, vierentwintig uur schijndood maakt. Het tweede bevat een stof, die een volkomen verlies van het geheugen teweegbrengt voor een duur van vier dagen, en het derde is maar een simpel, vergift — een speldeknop ervan in een glas water zou voldoende zijn om den sterksten man binnen drie seconden den dood te geven !

De gebochelde verbleekte op vreeselijke wijze, en begon over zijn geheele lichaam te trillen.

— Je houdt niet van vergiftigen, Joe ? vroeg de valsche Flannagan glimlachend. Dat verwondert mij niet. Misschien denk je wel aan die zaak in Rouaan, vijf jaar geleden. Je moet het je herinneren — die zaak in het kasteel van den Markies de Chateaubriand — de butler die plotseling stierf, omdat hij gedreigd had, medeplichtigen te noemen, die met hem hadden deelgenomen aan de berooving van den Markies ! Onder de beklagden was toen een zekere....

— Maar ben jij dan de duivel ? viel de gebochelde hem in de rede, hem met een woesten greep van zijn kleine, magere handen bij de lapellen van zijn jas vattend, en er woest aan rukkend.

Zijn mager gezicht was afschuwelijk verwrongen, en zijn oogen dreigden uit zijn hoofd te pullen.

— Verzwijg dien naam, als je niet wilt, dat ik hem in je strot terugsla !

— Stel je niet zoo aan, Joe ! suste de man met den eierschedel doodkalm. Er zijn meer menschen die van de zaak afweten. Dat hij het ook weet pleit juist voor hem ! De kerel bevalt me hoe langer hoe meer. Neem hem, zeg ik je ! Hij zal 'n aanwinst voor dit nobele gezelschap blijken te zijn, de ster van den

troep, een uitmuntend speler, die chocolade letters op de aanplakbiljetten verdient!

Joe had den ander losgelaten, sidderend nog en groenbleek.

Met inspanning van al zijn krachten wist hij zich echter nog volkomen te beheerschen en gaf met veel rustiger stem zijn bevelen:

— Gelast eerst dien man daar naar zijn huis terug te keeren. Je gelooft immers dat hij dat doen zal?

— Zonder mankeeren! antwoordde de indringer.

— Kun je niet maken, dat hij alles vergeet wat er nu gebeurd is?

— Tot aan zijn dood, als ik dat wil!

— Doe het dan!

De man stapte op Flannagan toe en sprak op gedempten toon eenige woorden tot hem die niemand verstond.

— Klaar? ging Joe voort. Beaver jij gaat met hem mee. En overtuig je vooral dat hij werkelijk woont in het huis dat hij zal binnengaan. Wij hebben je niet noodig bij onze besprekingen. En geen nieuwe ezelachtigheden, of ik kan niet voor de gevolgen instaan. Weg met jullie!

De deur ging dicht achter een willooze Flannagan en een nijdigen Beaver, en toen hernam Joe op geheel anderen toon, beminnelijk voor zijn doen, en naar stoelen wijzend:

— Laten wij gaan zitten, heeren. Wij zullen eens zaken gaan doen. Ik zeg het je ronduit, jij — hoe wil je dat wij je noemen?

— Noem mij maar Palmhurst — een van mijn geliefkoosde namen, antwoordde de hypnotiseur glimlachend.

— Nu dan, — Palmhurst — ik herhaal nogmaals in alle kalmte, dat het hier om je leven gaat. Je weet te veel van ons, naar het schijnt. Spionnen kunnen wij niet in ons midden dulden. Maar hier is je kans. Grijp ze aan, want doe je dat niet, dan zijn je uren geteld. Voor ik het vergeet — steek om te beginnen die vervloekte fleschjes weer bij je, want het slaat op mijn zenuwen als ik er te lang naar kijk. En luister nu goed toe. Je bent te slim om het doel van onze kleine onderneming niet te begrijpen. Onze meester —

— Mister X, vulde Palmhurst kalm aan.

Niet zoodra was de naam uitgesproken of een paar van de mannen deden dreigend een paar stappen in de richting van den spreker, terwijl hun rechter handen op verdachten wijze naar hun zakken gingen.

Ditmaal was Joe juist de man die het kalmst

scheen te blijven, al kwam er een leelijk, gevaarlijk licht in zijn kleine oogjes.

Hij zeide volmaakt rustig:

— Zoo, zoo staat de zaak zoo! Jij schijnt meer te weten dan ik nog kon vermoeden....

— Dacht je soms dat ik voor iets minder belangrijks mijn huis had gewaagd, vroeg Palmhurst schouderophalend. Als ik met jullie wil meedoen, dan moet ik ook weten dat het de moeite waard is, en als er een man als Rovello aan het hoofd staat, dan weet ik dat ook.

Ditmaal schrok de gebochelde toch werkelijk, en hij maakte een dreigende beweging.

Zijn stem klonk gedempt toen hij op Palmhurst toetrad en hem toebeet:

— Hoe kun jij dat weten? Dat geheim is nog maar bij zeer weinigen bekend! Met opzet heeft de politie het verzwegen. De vervloekte dagbladen hebben er zelfs niet over gesproken. Hoe weet jij het?

— Dat is mijn zaak! En laten wij nu zaken doen, als ik je verzoeken mag. Mijn tijd is kostbaar. Waartoe hebben jullie mijn diensten noodig, en op welke wijze kan ik je behulpzaam zijn?

— Maar die man spreekt als een boek! zeide de heer met het eierenhoofd. Steek van wal, misbaksel, en vertel hem wat er op ons programma staat! Is hij niet betrouwbaar, dan kunnen we hem altijd nog in snippertjes snijden.

De man lachte bij die woorden, en die vertooning van zijn groote, gele ongelijke tanden veranderde plotseling zijn gelaat, en maakte er een leelijk, Japansch masker van, want zijn oogen gingen er bijna bij dicht, en werden nauwe spleetjes.

Joe had den spreker bij het scheldwoord een woedenden blik vol haat toegeworpen, maar hij zei nu toch:

— Je hebt gelijk, we verbeuzelen hier onzen tijd maar, of deze man wil ons oprecht dienen, en dan zal hem dat geen windeieren leggen, of hij is voornemens, verraad te plegen, en dan zijn zijn dagen geteld! Luister dan, want ik zeg de dingen niet graag tweemaal. Wij hebben iets op touw gezet, waar de Meester — en onthoudt goed dat ik zijn naam niet meer uit jou mond wil hooren — zich veel van voorstelt. Het is echter een moeilijke zaak, en hij gelooft dat de hulp van een goed hypnotiseur onmisbaar is. Ken je Londen? Ik bedoel — ben je thuis in de groote wereld?

— Ik heb er deel van uitgemaakt!

— Voortreffelijk! Ik geloof werkelijk dat

we een aanwinst in jou hebben — al is het er dan een, die aanvankelijk gecontroleerd zal moeten worden door een van onze mannen die je als aan schaduw volgt, maar als een schaduw met een revolver bij zich!

— Vertel maar waar het om gaat en beproef mij dan, zeide Palmhurst kalm.

— Zet dan je ooren goed open. Je hebt natuurlijk van de Windsor Club gehoord.

— Een van de rijkste maar niet een van

de deftigste van Londen!

— Het eerste is voor ons de hoofdzaak! Welnu, die Club heeft een voorzitter die ons minder belang inboezemt, want hij is van adel maar hij heeft niet veel geld en verder een Vice Voorzitter. Ik zal kort zijn. De naam van dien Vice Voorzitter is Lord William Aberdeen, hij is zeer rijk, en de Meester koestert het voornemen hem wat armer te maken! Zoo niet goedschiks — dan maar kwaadschiks.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

IN DE KAKEN DES DOODS.

Wie goed had opgelet zou voor een oogenblik iets als een lichtstraal hebben kunnen waarnemen in de grijze oogen van Palmhurst.

Zijn gelaat bleef echter strak en onbewegelijk toen hij bevestigend knikte en zeide:

— Aberdeen is inderdaad schatrijk, en zijn huis is geen vesting! Als ik het wel heb woont hij in de Cromwellstreet!

— Dat alles is natuurlijk reeds onderzocht! hernam Joe ongeduldig. Wij weten dat hij met een secretaris en een oude bediende woont, dat er overdag een kok is, die niet veel te doen heeft, en dat de chauffeur achter in den tuin woont boven de garage. Wij weten dat het huis een paar alarminrichtingen heeft, die niet veel om het lijf hebben, en wij kennen ook de gewoonten van onzen man. Hij reist veel, hij is soms wel een maand van huis, dat dan gesloten wordt, dan komt hij plotseling weer terug, zonder vooruit te waarschuwen. Wij weten ook dat hij zeer goed omgaat met vuurwapens, maar hij is niet jong meer, en een ander heeft ons juist op het denkbeeld gebracht, ons weer eens te bedienen van een hypnotiseur. Mijn vraag is, of jij soms een of ander voorstel hebt te doen?

Palmhurst had den mond reeds geopend om een antwoord te geven, toen er uit de rij van zwijgende mannen een naar voren trad. Het was de tweede man in smoking, de jongste, die op Menjou leek, zonder snor. Hij had een gladdige, strak over zijn gezicht gespannen huid, die er uit zag alsof zij geolied was, zwarte oogen, die van een Chinees konden zijn, en een mond met dunne lippen, meestal gesloten over kleine, glinsterende, scherpe tanden.

— Wilde je iets Dave Keystone, vroeg Joe ongeduldig.

— Ja, Joe. Ik wil iets, antwoordde de man in smoking afgemeten. Ik wil opmerken, dat jij hier op den verkeerden weg bent en op het punt staat, een stommitieit te bedrijven — wat niet verwacht mocht worden van een man, die Beaver wegens een paar ezelachtigheden bedreigd heeft. Je staat op het punt, dien man daar te gaan inwijden in onze plannen,

terwijl je nog niet eens goed weet wie hij is. Maar ik zeg je dat ik een vermoeden heb dat sedert een paar oogenblikken zoo goed als zekerheid is geworden. Die man daar is John Raffles — of je mag mij dadelijk naar iets anders laten uitzien!

Het bleef zeker wel een tien volle seconden doodstil in de kamer. Toen klonk plotseling de schelle stem van Irma die op woesten toon uitschreeuwde:

— Hij neemt me de woorden uit mijn mond! Ik zeg jullie dat Dave gelijk heeft. Ik vraag me nu al een kwartier lang af, welke man ter wereld het zou durven wagen, zoiets te ondernemen, welke man zoo schrander zou zijn — en, wat de deur dicht doet welke man dat alles kan weten — van Mister X en zoo! Dat zeg ik jullie, je gaat bij den duivel te biecht, als jullie dien man daar in je zaken betreft! Als je hem vraagt om mee te helpen in die nieuwe onderneming, dan doe je hetzelfde als de herder, die den wolf zou verzoeken op zijn schaapjes te passen! Schiet je revolver op hem leeg, dan doe je het beste wat er te doen valt!

— En nu houden jullie je bek! krijschte Joe, die vaalbleek was geworden, en wiens vuisten trilden van woede en drift. Bij mijn ziel, ik geloof dat er hier rebellie heerscht! Sedert wanneer zegt men iets in mijn tegenwoordigheid, zonder dat ik dat heb bevolen? Denk je dat ik zelfs niet meer kan oordeelen? Jij, Dave, ik waarschuw je! Ik ken jou — ik weet wat jij graag zoudt willen, jij met je vriend den kaalkop samen! Jullie intrigeeren tegen me. Ik moet er uit, nietwaar?

— En dat liefst zoo gauw mogelijk! zeide Eddy Hare doodkalm, zijn sigarettenkoker tevoorschijn halend. Het moet nu maar eens uitgemaakt worden, Joe. Je wordt kindsch, man! Dat de Meester jou handhaaft is me een raadsel. Maar we weten wat het is — het is de liefde, kleine Krates. Je scheldt haar altijd uit, je weet wel wie, en de vrienden weten wat ze daar achter moeten zoeken. En wat je nu aan het doen bent — dat zet de kroon op je werk! Want ik voel het, al weet ik het niet. Dave

moet gelijk hebben. Daar staat de man, die Mister X van het begin af bestreden heeft — bij mijn leeuwenmanen!

Joe had moeite zich staande te houden. Hij had zich met een hand aan de tafel vastgegrepen, en met zijn vrije rechterhand tastte hij sidderend over zijn geheele mismaakte lichaam naar zijn rechterzak. De vrouw had een schel, hatelijk lachje doen hooren, en dat dreef hem aan tot het uiterste van menselijke woede en haat. Zijn stem was bijna onverstaanbaar toen hij er met moeite uitbracht:

— Dat zijn je laatste woorden geweest, jij vervloekte muiteling!

— Laat die revolver waar ze zit, Joe, beval Kaystone met een scherpe, luide stem. Wij zijn jouw tirannie moe! En bij de minste verdachte beweging ga je er aan! Je deelt verstandiger.... Pas op, de kerel wil vluchten!

In de opwinding van dit onverwachte gesprek had niemand acht geslagen op den man die zich Palmhurst noemde en die wat onmerkbaar naar de deur was geschoven waardoor hij was binnengetreden. Nog een sprong, en hij zou die deur bereikt hebben, en daarmee misschien de vrijheid, maar een van de bandieten stond er nog iets dichterbij dan hij zelf en versperde hem den weg! Wel slingerde hij hem nog terzijde, maar reeds sprongen hem twee anderen op den rug, en deden zijn sterke beenen even buigen. Het duurde maar een paar tellen, maar die bezegelden zijn lot, want bliksemsnel waren ook de anderen toegelopen, en Hare had zijn revolver getrokken, even kalm als hij zijn sigarettenkoker tevoorschijn placht te halen.

— Niet schieten, Eddy, schreeuwde Irma weer, terwijl haar oogen vlamden. In geen geval schieten! Pak hem levend — dat is immers de hartewensch geweest van Mister X.

Dat was echter gemakkelijker gezegd dan gedaan want ofschoon er hem vijf mannen aan het lichaam hingen, zoo worstelde Palmhurst zich toch telkens vrij, en nu eens hier dan weer daar, vormden de vechtenden een wriemelenden hoop, maar de overmacht was te groot, en ofschoon Palmhurst er in slaagde, twee zijner aanvallers met geweldige vuistslagen uit te slaan, zoo werden hem toch tenslotte zijn armen op zijn rug gewrongen terwijl hij languit op den grond lag en een vlugge vaardige hand sloeg snel een dik touw om zijn enkels en bond die stijf bijeen.

Zijn polsen volgden, en toen wentelde een ruwe voet den overwonnene op den rug, en

drie, vier gezichten keken vol haat op hem neer.

Hijgend richtten de aanvallers zich op, streken hun kleederen glad, en stonden daar zwijgend op hem neer te zien, en het was weer Keystone, die het eerst sprak, met voorbijgaan van den boven hem gestelden chef, en ofschoon dit indruischte tegen de allereerste reglementen:

— Daar moet de Meester bijgehaald worden. Maar ik hoop dat jullie nu allemaal inzien, dat ik gelijk had. Hebben jullie gemerkt, hoe de hond zich verdedigde?

— Ik geef hier de bevelen! zeide Joe heesch, die niet aan den strijd had deelgenomen, maar als een kleine duivel om de vechtenden had heengesprongen, luid zijn aanwijzingen krijschend. En ik zal wel beslissen, wat er gedaan moet worden. Leg hem op de sofa. Twee van jullie blijven hem bewaken. Je verliest hem geen moment uit het oog. Jij, Jim en jij, Ole!

— Ik blijf er ook bij! riep Irma uit. Twee is niet voldoende. Als hij het werkelijk is — dan kunnen we nog plezier van hem beleven, zoolang hij geen kogel dwars door zijn hart heeft — en zelfs dan zou ik nog niet zeker van mijn zaak zijn. Wat ik van hem gehoord heb — het is in geen week te vertellen!

— Goed dan — jij blijft ook hier! Jij gaat naar buiten, Eddy, en speurt de omgeving af. Misschien is hij met vrienden hier gekomen. Geef het sein bij het minste onraad. Jij blijft in de zijkamer, Dave, om de deur daar te bewaken die naar buiten voert. Niemand binnelaten die het teeken niet kan geven. Wat die twee daar betreft — ik denk dat die voorloopig onbruikbaar zijn. Hij heeft hen leelijk toegetakeld. Ik zelf zal den Meester waarschuwen op de gebruikelijke manier.

Een oogenblik gromden Eddy en Dave als nijldige leeuwen in hun hok, en het scheen alsof zij de ontvangen bevelen wilden weerstreven, maar na een blik met elkander te hebben gewisseld volgden zij ze toch op.

De gevangene werd allereerst op den divan uitgestrekt, en Jim en Ole, de Zweed, namen aan weerskanten plaats, terwijl Irma aan het voeteneinde bleef staan, met haar parelen collier speelde, een stuk van zeer groote waarde, en met haar gitzwarte oogen neerziende op het gelaat van den man die daar lag, een gelaat dat glimlachte, en waarin de oogen, helder en zonder spoor van vrees rondgingen van den een naar den ander.

Een zeer dun straalje bloed sijpelde uit een kleine wonde onder een zijner oogen over zijn wang op het fraai geborduurde divankussen,

en besmeurde dit, zonder dat iemand er aan dacht, dit bloed weg te wisschen, want zijn bewaker en de vrouw hadden meer aandacht voor het feit dat het gelaat van den gewonde een paar striemen vertoonde, die in het geheel geen kwetsuren waren — maar eenvoudig de plekken aanduidden, waar bij de worsteling de verf was weggeschraapt.

Het was nu ook duidelijk te zien dat de pruik van ijzergraauw haar, niet meer zoo onberispelijk zat!

— Hij is het — of je mag me hangen! zeide de vrouw vol wraakzucht.

— Wij zullen wel zien! zeide Joe kortaf.

Daarop richtte hij zijn schreden naar de zijkamer waar Dave reeds zijn post bij de deur had ingenomen, toen Irma hem nariep:

— En het huis?

— Welk huis? vroeg Joe zich onwendend.

— Het huis waardoor deze kerel is binnengebracht? Is het bewaakt? Kan er niemand in?

— Wie zou er in kunnen, als de deur niet voor hem geopend wordt? vroeg Joe grimmig. Bemoei je er maar niet mee — ik zal wel voor alles zorgen. Ikzelf zal Mister X binnenlaten, zooals ik dien man heb binnengelaten. Het is beter dat hij niet door de huisdeur van dit huis hier binnenkomt.

De vrouw haalde alleen maar de schouders op zonder iets te zeggen. Nu en dan keek zij naar de gevangene, maar niet al te lang, want nauwelijks had hij zijn grijze oogen even in de hare laten rusten, of zij gevoelde hoe opnieuw een vreemde siddering haar doorvoer, en hoe haar wilskracht haar ontvlieden ging.

Zij overtuigde zich dus alleen maar nu en dan, of de touwen nog op hun plaats zaten, en dan stond zij weer eens op, liep zenuwachtig wat door het vertrek, keek met een huivering naar het etui met de drie noodlottige fleschjes dat op de tafel was blijven staan met al het

andere, dat uit de zakken van den gevangene was gekomen, wierp eens een blik in het aangrenzend vertrek en keerde dan naar haar post terug, ongedurig, opgewonden, en bij dat alles overheerschte een zeer sterk gevoel, — de behoefte aan wraak, het besef, dat het voor haar noodzakelijk was, zich te kunnen wreken op den eenigen man, die er in geslaagd was, haar aan zijn wil te onderwerpen.

En nu stond zij weer voor het voeteneinde van de sofa, spelende met haar parels en zeide tartend en spottend tot den gebonden man:

— Je kijkt naar mijn parels — je zou ze wel gaarne willen hebben?

— Ja, heel graag! Ik taxeer ze op — laat eens zien, zeker wel vijfduizend pond sterling! Dat wil zeggen — ouderwetsche goudponden!

— Jammer dat dat hapje je mond zal voorbijgaan! hoonde Irma.

— Och, dat staat nog niet zoo vast zeide de gevangene met een glimlach, Want, Irma Balikin, wat ik graag bezit, dat krijg ik ook meestal en die parelen om je mooie, blanke hals, zou ik bijzonder graag hebben. En daaruit leid ik af, dat ik ze zal krijgen ook.

— Je bent gek! zeide Irma zonder zich boos te maken, en alleen haar prachtige schouders ophalend. Het schijnt niet tot je door te dringen dat je na een half uur misschien hebt opgehouden te leven. Als de Meester hier is zal die over je lot beslissen en het staat een op de honderd, dat je hier levend vandaan komt.

— Dan zal ik dus mijn best moeten doen, die eene kans te benutten! zeide de gevangene met dienzelfden toegeeflijken glimlach.

— Ja, je moet Raffles zijn — ik heb gehoord dat die ook altijd zoo opsnijdt! hoonde Irma.

En zeer bedaard kwam het antwoord:

— Ik ben ook John Raffles — maar opsnijden heb ik nog nooit gedaan, werkelijk niet.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

**NORTH STATE
GOLD DOLLAR**

**CLYSMA No. 30
MAVRIDES TURKISH
PIRATE**

HOOFDSTUK VII.

DE WAARSCHUWING.

Het was Brand onmogelijk geweest, dien nacht zijn bed op te zoeken, Hij wist maar al te goed, dat hij toch onmogelijk zou kunnen slapen.

Raffles was uitgetrokken op een onderneming, waarvan Brand slechts zeer vaag het doel en de beteekenis kende, en waarvan de Groote Onbekende gezegd had, dat zij geen gevaren zou opleveren.

Maar Brand wist beter! Brand had te lang met Raffles samengewerkt om niet nauwkeurig al zijn gewoonten en zijn methodes te kennen, en hij miste in de verzameling werktuigen van zijn geheimzinnigen vriend, toen hij dien avond eens op onderzoek uitging, niet alleen een zeker etui, maar ook de browning klein kaliber, en voorts zijn lederen stevig taschje met drie fleschjes erin, waarvan hij den inhoud zeer wel kende.

Brand had er op aangedrongen mede te gaan, maar Raffles had dit aanbod niet willen aannemen. Niet alleen was de jongeman nog niet de oude, na een zwaren aanval van griep, maar daarenboven wist Raffles dat hij deze zaak alleen zou moeten ondernemen, wilde hij bij zijn vijanden niet ontijdig argwaan wekken.

Maar de onrust bij Brand was nu eenmaal gewekt, en zoo was hij zelfs niet in staat, rustig te lezen, terwijl hij daar zat in de bibliotheek, met een boek voor zich, waarvan hij de letters niet eens zag, want hij was in gedachten aan de zijde van dien wonderlijken man, die hem nu eens afstootte door zijn cynisme, dan weer aantrok, onweerstaanbaar door den adel van zijn gemoed, zijn heldhaftigheid en zijn wonderbaarlijke, bijna onbegrensde kennis.

En juist toen hij een blik sloeg op de pendule op den schoorsteenmantel, retelde heel kort maar scherp de huisbel!

Verrast vloog Brand op uit zijn stoel.

Het was half een in den nacht. Welke late bezoeker kan daar zijn? Hij nam zeer vlug alle voorzorgsmaatregelen, die Raffles in zulke gevallen voorschreef, greep snel een geladen revolver uit de tafellade, stak in een andere zak een zaklamp, knipte het licht in de groote

kamer uit en betrad de vestibule. Door het kleine getraliede ruitje van de huisdeur zag hij vaag de omtrekken van een man op de lage stoep.

En plotseling knipte hij zijn sterke lamp aan en liet de lichtbundel op het gezicht van den laten bezoeker vallen.

Het was een haveloos gekleed man, die misschien betere dagen gekend had naar de trekken te oordeelen, ofschoon hij nu slecht geschoren was, mager en vaal.

Maar wat Brand in de eerste plaats trof was het feit dat die man volstrekt niet met de oogen knipperde, toen het sterke licht er op viel, en ook in het geheel geen pogingen deed, den man aan te zien, die hem op deze wijze ontving!

Het gezicht bleef volmaakt strak, de oogen bleven wijd open.

— Maar dat heeft een dronkaard ook! overwoog Brand verbaasd. En toch — zoo ziet deze man er niet uit. Komaan, ik moet weten wat hij te zeggen heeft.

En snel schoof Brand de zware, stalen grendels terug, opende het yale slot, trok de deur open, en hij moest zelf den man als het ware binnentrekken, die den indruk wekte alsof hij versuft was.

Niet zoodra was deur dicht of de man vroeg met een eentonige, klanklooze stem:

— Dat moet het huis zijn van John Raffles.

Brand schrok hevig. Niemand wist dit. Hoe was het mogelijk, dat deze havelooze kerel kennis droeg van zulk een gevaarlijk feit? Reeds wilde hij een vraag stellen toen de man met dezelfde doffe stem voortging:

— Ik kom namens John Raffles, en breng U een bevel over. Uw vriend verkeert in groot gevaar, hij is in een huis dat ik ken, in handen van zijn doodsvijanden. De Meester staat op het punt, zich naar dat huis te begeven, en dan is zijn lot beslist. Volg mij, en kom hem ter hulp. Zoodra ik U het huis gewezen heb en de wijze hoe gij er moet binnengaan, is mijn taak verricht. Haast U, want iedere minuut is kostbaar!

Brand keek den man eens strak aan, en een

deel van de waarheid doorflitste hem als een bliksemstraal.

— Bij mijn arme ziel — deze man slaapt! riep hij op halfonderdrukten toon. Het kan niet anders — Raffles zelf moet hem dat bevelen hebben! Het is dus de zaak van den hypnotiseur, het is die vervloekte advertentie, die hem weer in een moeilijk parket heeft gebracht! Ik zal onmiddellijk Henderson moeten waarschuwen, zijn hulp invoeren.

Brand had zorgvuldig de straatdeur weer gesloten, maar niet dan nadat hij zijn lamp weer gedoofd had, en aandachtig links en rechts de straat had afgezien, teneinde zich te overtuigen, dat niemand dit zonderlinge, late bezoek aan het huis van den welbekenden philanthroop had opgemerkt.

Maar alles was stil gebleven in de verlaten straat. Slechts heel in de verte klonken de regelmatige voetstappen van een paar politieagenten op patrouille.

Brand voerde den zonderlinge bezoeker onmiddellijk naar de bibliotheekkamer, ontstak daar licht, en nam hem nog eens scherp op.

Inderdaad, de man zag er uit als een slaapwandelaar. Wat er gebeurd was kon Brand slechts vermoeden maar dat deze havelooze bezoeker de waarheid had gesproken, en ook niet anders had kunnen doen — dat stond voor Brand vast.

Hij verloor nu geen tijd meer maar snelde naar de huistelefoon, en sprak een oogenblik daarna op haastigen, dringenden toon.

Toen liet hij den man alleen, snelde naar zijn slaapkamer, en voorzag zich daar van enkele dingen die hij meende te kunnen noodig hebben.

Een koortsachtige haast dreef hem voort. Ofschoon de man dit niet gezegd had, was Brand er bijna zeker van, dat Raffles zich op dit tijdstip in de macht moest bevinden van Rovello, van Mister X.

Er was iets mislukt, een boosaardig toeval had Raffles dwars gezeten — wat er gebeurd was, dat wist hij niet, maar het moest iets heel ernstigs zijn geweest!

Hij was nog nauwelijks in de bibliotheekkamer terug, of Henderson trad daar binnen, bijna de geheele deuropening vullend met zijn geweldige schouders en zijn krachtig, zes voet lang lichaam.

De reus was bleek en vroeg dadelijk, met een schuinschen blik op den vreemdeling, die scheen te sluimeren:

— Is dat de kerel, Mijnheer Brand?

— Ja James. En hij moet ons naar Mylord

brengen! En... als hij daarin niet slaagde — wie weet wat er zou kunnen geschieden.

— Wat ziet hij er vreemd uit! Hij lijkt wel dronken!

— Dat komt omdat hij slaapt, James. Mylord moet hem in slaap hebben gebracht en hij voert nu diens bevelen uit.

— Laten wij dan onmiddellijk op weg gaan en geen seconde verliezen, mijnheer Brand, drong de reus aan. Ik heb de wagen al klaar gezet in de garage.

— Heb je wapens?

— Alleen mijn korte knuppel en mijn vuisten, en ik verzeker U dat het voldoende is. Mijnheer Brand, zeide de Hercules grimmig, zijn verschrikkelijke, tot vuisten gebalde handen opheffend.

— Vooruit dan! Komaan vriend — nu begint je taak! ging Brand voort. Hij doofde vlug het licht in de bibliotheek, nam Flannagan bij den arm, en voerde hem met zich mede door de breede gang, die op den tuin uitkwam.

Het drietal snelde door de duisternis, bereikte de garage, en een oogenblik daarna snorde de motor van den taxi die menigmaal in zulke gevallen gebruik werd en die een zeer krachtig stuurstelsel verborg onder haar schijnbaar zwak en slordig uiterlijk.

Brand had naast den gehypnotiseerden man plaatsgenomen, en vroeg hem bij herhaling hoe men rijden moest.

Dan bracht hij dit over door de spreekbuis aan Henderson, die met opeengeneven lippen en rimpels in het voorhoofd achter het stuurwiel zat, dat hij in zijn ongerustheid en zijn woede schier tusschen zijn ijzersterke knuisten verbrijzeld had.

En de man aarzelde geen oogenblik gaf onmiddellijk alle aanwijzingen, totdat hij na ongeveer twintig minuten met zijn doffe, eentonige stem zeide:

— Nu zullen wij er aanstonds zijn. Ik zou de auto hier laten staan als ik u was. Er staat een man op post — een gevaarlijke. Hij is sterk als een beer! Zoo ziet hij er uit tenminste!

Flannagan liet een onnoozel gegriinnik hooren, maar Henderson zeide tusschen de tanden.

— Des te beter! Dan heb ik tenminste iets om mijn woede op te koelen! Waar is die kerel? Dan maak ik pulp van hem.

— Wat meer kalmte zou ons beter te stade komen, James; zeide Brand ernstig. Drift en overhaasting kunnen thans alles bederven. Kan die man een sein geven, vriend.

De vraag was tot Flannagan gericht die hoofdschuddend zeide :

— Dat kan ik U niet zeggen — maar ik denk haast van wel. Hij moest de deur van het eene huis in het oog houden. Er zijn er twee, ieder met een deur naar buiten maar zij kunnen onmogelijk ver van elkander afliggen. Ik denk dat men van de eene huisdeur ook de andere zal kunnen zien !

Brand dacht een oogenblikje na. Het kostte hem zelf de grootste moeite, helder te kunnen oordeelen, want zijn geest was vertroebeld door angst en woede.

Maar toen had hij iets gevonden dat hem tactisch toescheen.

Op zachten toon zeide hij tot Henderson :

— Luister goed en handel precies volgens mijn aanwijzingen. Jij loopt geheel alleen en een beetje zwaaiend tot aan de deur waar die kerel de wacht moet houden. Wij echter zullen zorgen dat wij bij de eerste deur zijn, juist op het oogenblik dat je dien man zult bereiken. Als hij ziet, dat wij aan die deur morrelen, zal hij natuurlijk dadelijk het waarschuwingssein willen geven — en het is jouw taak, hem dat te beletten.

— En ik zal nog nooit met zooveel overtuiging een taak volbracht hebben Mijnheer Brand, zeide de reus zijn vuisten ballend. Moet ik hem dadelijk doodslaan ? Of komt het pas in geval van nood ?

— Geen geweldplegingen ! Maak het hem onmogelijk om tusschenbeide te komen — meer vraag ik niet van je. Zoodra je hem hebt machteloos gemaakt, en ik verzoek je om een beetje haast te betrachten, bind en knevel je hem en draag hem in een of ander donker hoekje. Dan kom je bij ons.

— Begrepen, mijnheer Brand !

— Deze man moet in de auto blijven, hij kan ons toch niet meer van dienst zijn, tenminste als hij ons de goede deur heeft aange-wezen.

— Neen, Mijnheer Brand, dat kan niet, hij moet ons den weg wijzen in het huis.

— Je hebt gelijk — daaraan dacht ik niet ! Nu, dan moeten jullie je op een afstand houden, want ik wil eerst trachten het met de voordeur klaar te spelen, zonder dat er alarm wordt gemaakt ! En nu vlug — het gaat misschien om seconden !

De drie mannen stapten nu uit de auto, waarvan een portier al geopend was, opdat Brand gemakkelijk met den zoogenaamden taxichauffeur had kunnen spreken, en nu

begon het eerste deel van Henderson's taak, en het moet gezegd worden dat hij op voortreffelijke wijze een beschonkene nabootste, met zijn pet scheef op zijn hoofd, de handen in de zakken, nu en dan een paar brokstukken van een Variété-liedje neuriënd, schor en valsch.

Brand en Flannagan volgden langzaam, op alles verdacht. Er viel echter niemand te zien in de straat, toen wees Flannagan zwijgend op een oud huis, dat tien meter verder lag en zij stonden stil.

Henderson echter, liep lallend verder, totdat zich plotseling uit de duisternis een gedaante losmaakte, die in de schaduw van een fraai heerenhuis had gestaan, leunend tegen den muur.

Henderson zag dadelijk dat het de gedaante was van een groot, krachtig man, maar dat deed hem juist genoegen. Hij zag ook dat die man zoo dicht mogelijk bij de huisdeur bleef, en hem niet zonder wantrouwen opnam.

En het volgende oogenblik was het drama reeds in volle actie !

De man moest zeer scherpe oogen hebben, want hij had blijkbaar iets verdachts gezien, hetzij bij de deur bij het oude huis verderop, hetzij in het gedrag van den zoogenaamden dronkaard, want hij deed vlug een stap op de deur toe, de hand opheffend naar de schelknop, maar Henderson was nog een ietsje vlugger, en ving die hand als het ware in de vlucht op.

Beaver — men zal begrepen hebben dat hij het was — liet een knorrend geluid hooren, grommend als van een everzwijn, en viel met zijn vrije linkerhand bliksemsnel uit, tegelijkertijd de rechter losrukkend, zoodat zijn vuist de kaak van zijn tegenstander raakte.

Henderson voelde een dreuning door zijn hoofd gaan, en een paar seconden was hij groggy zonder al te veel besef van de werkelijkheid, maar toch nog juist genoeg om zich in den weg van den man te plaatsen, toen deze opnieuw de hand uitstak naar de electriche schel, om het sein te geven.

Hij had onmiddellijk begrepen, dat hij met een voortreffelijk bokser en een zeer krachtig tegenstander te doen kreeg.

Beaver viel opnieuw woedend uit, weer links, maar juist een seconde te laat want Henderson had zich hersteld, en dook....

De harde vuist sloeg hem zijn pet af, maar dat was dan ook alles.

Henderson hield den man van zich af met een goed geplaatste swing, want hij hield niet

van lijf-aan-lijf werk, hij wist dat dat niet zijn sterkste zijde was.

De „swing” zat maar half, want ook Beaver had gedoken, en hij was een slimme vos, hij zag dadelijk hoe sterk de ander was, en hij trachtte zich zoo te draaien, dat het licht van een lantaarn wat verderop, zijn tegenstander in de oogen trof, en hem dus moest hinderen.

Maar Henderson had de toeleg bijtijds voorzien, en een prachtige „counter” op een tiende van een seconde na afgemikt, en met het volle gewicht van zijn heele zware lichaam versterkt, trof Beaver op de kaak. Misschien was het wel niet de voorgeschreven plek — maar de uitwerking was alleszins voldoende want Beaver ging tegen den grond en bleef waar hij was, draaide zich nog eens om, en bleef toen in de karakteristieke houding van den uitgeslagen bokser liggen. Het had zeker korter geduurd dan de ronde van een ernstigen wedstrijd! Geen hunner had een woord gesproken en het voorval was onopgemerkt voorbijgegaan. Henderson bond zijn man stevig, stopte hem een prop in den mond, en trok den bewusteloze vlug in een pikdonkere snijding tusschen twee huizen, waar hij hem achterliet.

Toen stapte hij haastig, na zijn pet weer te hebben opgezet, op de eerste deur toe, die ongeveer vijftig meters verder lag. Vol ongeduld en spanning wachtte Brand hem op.

— Klaar, mijnheer Brand, fluisterde de reus. Hij heeft niet kunnen waarschuwen — en slaapt!

— Dan is het nu mijn beurt! zeide Brand

evenzacht. Blijf in de buurt maar vertoon je vooral niet. Ik zal trachten de deur te openen.

Brand nam zijn bosjeloopers in de hand, en deed de weinige tientallen stappen die hem van de hem aangewezen deur scheidde. Henderson en Flannagan hielden zich in de schaduw. Maar nauwelijks had het metaal van een zijner loopers een paar maal op de slotplaat getikt, of de deur ging open, en hij zag een kleine, mismaakte gedaante voor zich, en terwijl hij een stem zacht hoorde zeggen:

— Wees gegroet Meester. Volg mij snel, want... Toen bemerkte de gebochelde zijn vergissing. Hij uitte een doffen schreeuw en wilde wegsnellen, maar reeds had Brand hem gegrepen, en er volgde een wilde worsteling, want de mismaakte vocht als 'n boschkat, beet en krabde, totdat Brand hem machteloos had gemaakt. Henderson was overigens reeds op op het gerucht afgekomen, en in zijn handen was de mismaakte slechts een pasgeboren kind! Hij werd onmiddellijk stevig gebonden en het schreeuwen werd hem onmogelijk gemaakt.

Toen klopte Brand zijn kleederen af en, zeide glimlachend:

— Het lot is ons wel zeer gunstig geweest, James — die kleine boosaardige aap verwachtte stellig Mister X en ik genoot de eer, voor hem te worden aangezien! Hij moet mijn gestalte op de stoep hebben kunnen waarnemen. En nu maar snel aan het werk!

HOOFDSTUK VIII.

DE DRIE FLESCHJES.

Raffles lag nog steeds met zijn gebonden enkels en handen op de sofa, en hij glimlachte tevreden.

Nog altijd stond Irma aan het voeteneinde, de eene sigaret na de andere rookend, met het kostbare parelen halssnoer spelen, en blijkbaar zeer zenuwachtig.

En aan weerszijden zaten Jim en Ole, de eene met zijn browning in de hand, de andere klaar om zijn wapen ieder gewenscht oogenblik te kunnen grijpen. Verder was er niemand in het vertrek, want Joe was zooeven door de gang heen gegaan, naar het andere huis, terwijl Eddy Hare zich bij zijn vriend Dave in de zijkamer had gevoegd, waar hij de deur be-

waakte, die toegang gaf tot het overige gedeelte van het fraaie heerenhuis waar men Raffles gebracht had.

Maar de touwen waren heel stevig, hij lag op zijn rug en de minste poging om zijn voeten of handen te bewegen of zich te verroeren, had een dreigende beweging met den revolver tengevolge.

Irma keek nu en dan naar het schoone, glimlachende gezicht, vloekte, beet een stuk van haar sigaret, wendde het hoofd af met een ruk — en keek eenige tellen later toch weer ondanks zichzelf.

En toen ging plotseling de deur in de zijkamer open, de twee mannen daar sprongen

overeind, hun revolvers klaar tot schieten, en een bevelende, scherpe stem zeide :

— Is dat de wijze waarop de Meester in het huis van zijn vriend Eddy Hare ontvangen wordt ? Ik dacht dat men mij hier verwachtte !

Hare mompelde een verschrikt excuus, en hakkelde toen :

— Ik begrijp het niet, Meester — Beaver staat voor de deur op straat, en zou ons je komst hebben aangekondigd. Je moet hem toch hebben gezien.

— Niets heb ik gezien, antwoordde Rovello kortaf.

Hare liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en ging voort :

— Is je gelaat onbedekt ? Is dat niet zeer gevaarlijk ?

— Ik heb besloten daarmee op te houden, Hare ! antwoorde Mister X onverschillig. Welk doel heeft het thans nog mijn gelaat te verborgen te houden voor mijn medewerkers ? Door de schuld van een die thans gaat sterven, is mijn identiteit immers toch al verraden !

— Nietwaar ! Ik alleen ken die — en Joe ! hernam Hare op een toon van wanhoop.

— Nu nog — maar hoelang zou dat hebben geduurd ? De pers zwijgt, op dringend verzoek van de politie, maar ik weet met zekerheid dat ze dat niet lang meer zal doen, en daarom — weg met de zwarte maskers, en met dat alles ! Een paar vertrouwde vrienden met huizen, waarin men zich goed kan verbergen, dat is voor mij thans voldoende. Voor jullie ben ik voortaan Rovello, voor jullie allen ! En nu genoeg gepraat. Toon mij den man, dien jullie hier gevangen hebben.

Hare wees zwijsend op de deur die de beide vertrekken met elkaar in verbinding bracht, waar Jim en Ole vol ontzag opgerezen, in onderdanige houding stonden.

Met vlugge stappen ging de man, die maanden achtereen als Mister X een geheele stad schrik had ingeboezemd, door de tusschendeur naar de andere kamer, en zeide op scherpen, ijskouden toon :

— Onbewaakt ?

— Wij waren voortdurend bij hem Meester, en hij is gebonden, zeide Ole de Zweed bevend.

— Men verlaat een man als Raffles nooit zelfs al zou men hem in een doodkist hebben ingesloten ! Hebben jullie nog geen leergeld genoeg betaald ? Dat is Irma, die daar aan het voeteneinde staat, naar ik zie. Zij heeft tenminste haar post niet verlaten. Goeden nacht Irma. Je zult aanstonds getuige zijn van een

schoon schouwspel, een beroemd man gaat sterven. Jullie, neem je plaats weer in. Drie menschen zijn maar nauwelijks voldoende voor een man als hij. Zijn die touwen stevig ? Ja, ik zie het al. Wat heeft hij zich prachtig gegrimeerd ! Er is gevochten, zoo zeide Joe mij. Hij bloedt een weinig. Hier en daar is de kleurstof van zijn gelaat afgewischt. En zijn pruik is een weinigje verschoven. Maar welk een meesterwerk van grimeerkunst. Welk een buitengewoon kundig man, welk een kunstenaar gaat er heen met dezen John Raffles ! Groet je mij niet Irma ?

— Pardon, Meester — ik zag U niet ! mompelde Irma langzaam haar slanke, witte hand opheffend.

Rovello keek haar een oogenblik verbaasd en toornig aan, gekrenkt in zijn ijdelheid van knap man, die steeds succes had bij de vrouwen, haalde toen de schouders op, tippte de asch van zijn sigaret, in een prachtig bewerkte koperen aschbak, liet zijn blikken door het vertrek gaan, totdat zij bleven rusten op de middentafel.

— Dat is zeker uit zijn zakken gekomen, vroeg hij, op het meubel toetredend en een paar voorwerpen in de hand nemend.

— Als uw leven je lief is, leg dat dan neer ! schreeuwde Hare, doodsbлек, en op zijn beenen trillend. Raak niet aan dat duivelsche goed — het is vergift, zoo doodelijk als er geen vergift bestaat !

Uiterlijk volkomen kalm, legde Rovello het etui weer neer, en zeide schouderophalend :

— Dat zal hij wel niet voor zichzelf bestemd hebben. Zijn allebei die wapens van hem ?

— Ja — hij gaf eerst dat oude vod aan Joe, toen hij nog de rol van Flannagan, de hypnotiseur, speelde. Toen Dave hem als eerste van ons herkende en wij hem overrompeld hadden, kwam die browning — en de rest te voorschijn.

— Dat is waar — waar zijn die twee, waar zijn die Flannagan — en waar is Joe ? vroeg Rovello, de wenkbrauwen fronsend.

— Wat Flannagan betreft, dien hebben we door Beaver naar zijn huis laten terugbrengen. Hij is blijven wachten tot hij Flannagan naar binnen had zien gaan en toen is hij mijn post aan de huisdeur geen betrekken. Ik kan mij niet begrijpen, dat hij zoolang over den terugweg heeft gedaan en nog niet terug is, want anders had je hem stellig moeten zien. Hij is niet al te snugger, maar hij kent zijn plicht.

— En Joe ? ging Rovello voort, nog altijd bij de tafel staande en met een vreemde glimlach

om de lippen, spelend met het etui, waarin hij zooeven de drie kleine flacons had zien glinsteren.

— Joe zou naar de deur van het oude huis gaan, omdat hij je daar zou wachten.

— Ik had nou eenmaal je huissleutel, Hare, en dit viel mij gemakkelijker. Roep hem!

Hare drukte op een schelknop vlak naast de verbindingsdeur en men bleef zwijgend wachten, totdat de deur naar de geheime gang opening en de mismaakte binnenstropelde, met zijn groote, geruite jockeypet, als naar gewoonte op het hoofd, om zijn groeiende kaalheid te verbergen.

Hij kwam handenwrijvend en grijnslachend op Rovello toe, onderworpen als een hond, die goedkeurend op hem neerzag, en zei:

— Ik wil je in tegenwoordigheid van de anderen wel zeggen, dat ik tevreden ben over je, al schijnt het dan Dave geweest te zijn, die den waren toeleg ontdekt heeft. Mijn hulde, Dave — ik zal dit weten te beloonen. Maar aan Joe zal toch wel de eer toekomen, wij hebben gezorgd dat die man daar machteloos is gemaakt.

Dave trok een leelijk gezicht en wierp een valschen blik op Joe, die heel vroolijk op de sofa toehinkte, zich overtuigde dat de touwen nog goed vastzaten, en iets in zichzelf mompelde, dat een blijk van tevredenheid moest voorstellen, terwijl hij daarbij den gewonden man strak aankeek.

Toen hinkte hij weer terug tot bij de tafel en vroeg onderdanig met zijn oogen knipperend tegen het licht:

— En wat zal er met hem gedaan worden, Meester?

— Een vreemde vraag! Hij mag natuurlijk dit huis niet meer levend verlaten. Ik meen onder de kelders van het oude huis een luik te weten, dat reeds anderen doorgang heeft verleend — die nimmer terugkeerden! Hij zal dienzelfden weg gaan!

Op hetzelfde oogenblik klonk er van de kant van de sofa een kreet van verbazing en woede tevens. Het was de stem van Ole, den Zweed, die uitriep:

— Ben je gek geworden, Irma? Wat doe je?

Allen hadden eensklaps het hoofd naar de sofa gewend.

Daar stond Irma, met een strak, bleek gezicht, en met een vlijmscherp knipmes in de rechterhand, waarmede zij zooeven met een enkele haal de dikke koorden had stukgesneden, die de enkels van Raffles omkneld hielden.

— Vervloekt — is ze gek geworden? brulde

Rovello, krijtwit. Maar schiet hem dan toch neer! Gebruik je wapen, jij langoor!

Het volgende geschiedde vlugger dan het hier te beschrijven is. De verblufte Zweed maakte inderdaad aanstalten om zijn browning te gebruiken, maar Raffles was snel als de gedachte opgesprongen van de sofa, en had hem met zijn beide nog gebonden vuisten zoo hevig aan het goede plekje aan de kin geraakt, dat de man als het ware dubbelknikte en zijn browning prijs gaf, die juist voor Raffles op den grond viel.

Snel bukte hij zich, en misschien redde die haastige beweging wel zijn leven, want de kogel die Jim van dichtbij op hem afvuurde streek over zijn hoofd — en tot een tweede schot kreeg de bandiet geen gelegenheid, want Raffles had de browning reeds opgeraapt en vuurde in gebukte houding nog tusschen zijn gespreide beenen door op den bandiet, dien hij in de rechterschouder trof, zoodat de kerel met een luide schreeuw voorover viel op de sofa.

Rovello slaakte een gebrul als van een gewonde leeuw, en rukte zijn browning uit zijn binnenzak.

Het volgende oogenblik was hem het wapen uit de hand geslagen door een ijzersterke vuist.

Woedend keek hij om.

En hij stond tegenover Joe — maar tegenover een wonderbaarlijk gegroeiden, kaars-rechten Joe, die zijn pet met den breeden klep had afgeworpen, en hem dreigend aankeek met heel andere oogen dan die van den mismaakte!

— Verraad! gilte hij, bijna buiten zichzelf... Maar schier dan toch, Hare!

— Als ik maar kon! jammerde de man met het eierenhoofd. Maar je weet wat een afschuw ik heb van schietwapens!

Dave was intusschen met sluipende schreden langs den wand gegaan, waarschijnlijk met de bedoeling, den gewaanden Joe van achteren aan te vallen, toen hij tot zijn noodlot te dicht bij de deur kwam.

Hij had zijn rechterhand al in zijn zak, maar daartoe bleven zijn werkzaamheden ook bepaald, want een lange, sterke arm in blauw laken kwam uit die deur gestoken, een vuist als een moker viel bonzend op het hoofd van den ongelukkigen bandiet neer, en Dave Keystone werd verder van de gebeurtenissen van dien nacht uitgeschakeld.

Brand, die zoo voortreffelijk den gebochelde gespeeld had, beter dan de meeste acteurs het hem zouden nadoen, ook al hadden zij honderd

maal Henri de Lacadère gespeeld, had het wapen van Rovello opgeraapt, de vrouw die het kalm toeliet het mes afgenomen, en de touwen doorgesneden die nog steeds de polsen ontbonden.

— Dank je Charles, zeide Raffles eenvoudig, het gekneusde vleesch wrijvend. En nu zullen we even afrekenen met dat heerschap — en nu voor goed. James, houdt dien man met zijn kaal hoofd in het oog. Bindt hem maar liever.

Rovello zag dat hij ditmaal verloren was. Hij keek verwilderd om zich heen.

Het was duidelijk dat niemand hem meer helpen kon — dat hij aan het einde was van zijn misdadige loopbaan.

Zijn blik viel op het etui met de fleschjes.

Hij griste het weg van de tafel, opende het bliksemsnel, trok de kristallen stop uit een der fleschjes, en nam een langen teug met een soort van snik.

Brand uitte een luiden schreeuw, en trachtte hem het fleschje te ontrukken met de woorden :

— Ongelukkige ! Wat doe je daar ?

Ook Raffles was naderbij gekomen, bukte zich haastig over het etui, en zeide kortaf :

— Het was niet het vergift — en dat is zijn geluk. Hij heeft gedronken van het fleschje met het bedwelmende middel ! Des te beter. De politie zal nu niet veel moeite met hem hebben.

Raffles liep op Irma toe, die er volmaakt wezenloos bij stond, boog galant voor haar en zeide :

— Ik zal nu afscheid van U moeten nemen, Madame ! Maar als souvenir — had ik dolgraag dat mooie collier om uw blanke hals. Wees zoo goed en schenk het mij !

Met de gebaren van een ledepop, maakte Irma zwijgend het collier los, en liet het in de hand vallen van Raffles, die het dadelijk veilig wegbergde in de binnenzakken van zijn have-looze overjas.

— Geeft ze je dat kostbare collier zonder tegenstribbelen ? riep Brand in de hoogste verbazing uit.

— Charles — misschien zou ze wel anders willen, als ze maar kon. Maar ze kan niet — ze slaapt ! antwoordde Raffles glimlachend, terwijl hij zich naar de deur wendde. Ik wacht jullie buiten, bindt die kerels stevig — en over vijf minuten is de politie hier !

De volgende aflevering bevat :

De Parijsche Zesdaagsche.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
250 teekeningen.

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK MAAR

uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeer, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen.... En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij **GEEN FANTASIE**

MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde standaard- en levenswerk van den grooten, Duitschen dierkundige **Dr. A. E. BREHM**

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. — Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen.

Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen:

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties. — Rijk vertelmateriaal voor de scholen. — Gezellige boeken. — Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo l....

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus en Stamperius, bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON te adresseeren aan ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C.

Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
* tegen 13 " " " " fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/ de eerste maandelijksche termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrekening No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE
WERELD COUPONS

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA^{№30} 1¼ct || NORTH STATE 1¼ct
- MAVRIDES 1¼ct || GOLD DOLLAR 1ct
- MASPERO^{№2} 1½ct || PIRATE 1ct
- BRISTOL 1ct || FLAG 1ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus

GRATIS
PUNTEN

te posten in open enveloppe, porto 1½ ct.
Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

Naam:

Adres:

Stad:

Galieve mij gratis en franco Uw nieuwen Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van éénszelfde adres wordt slechts één dezer boni geaccepteerd

L 15

MARY LAVIOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDE NETRO-GOLDMYNN MAYER ARTISTEN